

Spis treści

II Akty o charakterze nieustawodawczym

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

- ★ Decyzja Rady (UE) 2019/131 z dnia 15 października 2018 r. w sprawie zawarcia Porozumienia w formie wymiany listów między Unią Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie kumulacji pochodzenia między Unią Europejską, Konfederacją Szwajcarską, Królestwem Norwegii i Republiką Turcji w ramach ogólnego systemu preferencji taryfowych 1
- ★ Porozumienie w formie wymiany listów między Unią Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie kumulacji pochodzenia między Unią Europejską, Konfederacją Szwajcarską, Królestwem Norwegii i Republiką Turcji w ramach ogólnego systemu preferencji taryfowych 3

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2019/132 z dnia 28 stycznia 2019 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 101/2011 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Tunezji 12
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2019/133 z dnia 28 stycznia 2019 r. zmieniające rozporządzenie (UE) 2015/640 w odniesieniu do wprowadzenia nowych dodatkowych specyfikacji zdadności do lotu 14

DECYZJE

- ★ Decyzja Rady (UE) 2019/134 z dnia 21 stycznia 2019 r. w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte, w imieniu Unii Europejskiej, w ramach Wspólnego Komitetu EOG w sprawie zmiany załącznika IX (Usługi finansowe) do Porozumienia EOG ⁽¹⁾ 19
- ★ Decyzja Rady (WPZiB) 2019/135 z dnia 28 stycznia 2019 r. zmieniająca decyzję 2011/72/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Tunezji 23

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

- ★ Decyzja Rady (UE) 2019/136 z dnia 28 stycznia 2019 r. w sprawie stanowiska, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach grupy roboczej ds. wina ustanowionej na mocy Umowy o partnerstwie gospodarczym między Unią Europejską a Japonią, w odniesieniu do formularzy, które mają być stosowane w celu sporządzania świadectw na potrzeby przywozu do Unii Europejskiej produktów winiarskich pochodzących z Japonii, oraz w odniesieniu do zasad wdrożenia samopoświadczenia 25
- ★ Decyzja Europejskiego Banku Centralnego (UE) 2019/137 z dnia 23 stycznia 2019 r. w sprawie wyboru dostawców usług sieciowych jednolitego punktu dostępu do infrastruktur rynkowych Eurosystemu (ESMIG) (EBC/2019/2) 34

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

DECYZJA RADY (UE) 2019/131

z dnia 15 października 2018 r.

w sprawie zawarcia Porozumienia w formie wymiany listów między Unią Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie kumulacji pochodzenia między Unią Europejską, Konfederacją Szwajcarską, Królestwem Norwegii i Republiką Turcji w ramach ogólnego systemu preferencji taryfowych

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 4 w związku z jego art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt (v),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając zgodę Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 41 lit. b) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/2446 ⁽²⁾ produkty uzyskane w Norwegii, Szwajcarii lub Turcji zawierające materiały, które nie zostały tam w całości uzyskane, uznaje się za pochodzące z kraju korzystającego, pod warunkiem że materiały te zostały poddane wystarczającej obróbce lub przetworzeniu w rozumieniu art. 45 tego rozporządzenia delegowanego.
- (2) Zgodnie z art. 54 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/2446 system kumulacji ma zastosowanie, pod warunkiem że Szwajcaria przyznaje, na zasadzie wzajemności, takie samo traktowanie produktom pochodzącym z krajów korzystających, zawierającym materiały pochodzące z Unii.
- (3) W zakresie, w jakim dotyczy to Szwajcarii, system kumulacji został pierwotnie ustanowiony w drodze porozumienia w formie wymiany listów między Unią i Szwajcarią. Ta wymiana listów miała miejsce w dniu 14 grudnia 2000 r. po zatwierdzeniu przez Radę decyzją 2001/101/WE ⁽³⁾.
- (4) W celu zapewnienia stosowania pojęcia pochodzenia odpowiadającego temu, które określono w regułach pochodzenia w ramach ogólnego systemu preferencji taryfowych („GSP”) Unii, Szwajcaria zmieniła swoje reguły pochodzenia w ramach GSP. Konieczne jest zatem dokonanie zmiany porozumienia w formie wymiany listów między Unią i Szwajcarią.
- (5) System wzajemnego uznawania zastępczych świadectw pochodzenia na formularzu A przez Unię, Norwegię i Szwajcarię powinien nadal obowiązywać w ramach zmienionej wymiany listów i być warunkowo stosowany przez Turcję w celu ułatwienia wymiany handlowej między Unią, Norwegią, Szwajcarią i Turcją.

⁽¹⁾ Zgoda dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/2446 z dnia 28 lipca 2015 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 w odniesieniu do szczegółowych zasad dotyczących niektórych przepisów unijnego kodeksu celnego (Dz. U. L 343 z 29.12.2015, s. 1).

⁽³⁾ Decyzja Rady 2001/101/WE z dnia 5 grudnia 2000 r. dotycząca zatwierdzenia Porozumienia w formie wymiany listów między Wspólnotą oraz każdym krajem EFTA, który przyznaje preferencje taryfowe w ramach ogólnego systemu preferencji taryfowych (Norwegia oraz Szwajcaria), z zastrzeżeniem, że towary z zawartością części o pochodzeniu norweskim lub szwajcarskim traktowane będą po ich wejściu na obszar celný Wspólnoty jak towary z zawartością części pochodzenia wspólnotowego (porozumienie wzajemne) (Dz. U. L 38 z 8.2.2001, s. 24).

- (6) Ponadto zmodyfikowane w roku 2010 reguły pochodzenia w ramach GSP Unii przewidują wprowadzenie nowego systemu ustalania dowodów pochodzenia przez zarejestrowanych eksporterów, który ma być stosowany od dnia 1 stycznia 2017 r. Również w tym zakresie należy dokonać zmian w wymianie listów.
- (7) Aby uprzedzić stosowanie tego nowego systemu oraz przepisów z nim związanych, w dniu 8 marca 2012 r. Rada upoważniła Komisję do wynegocjowania porozumienia w formie wymiany listów ze Szwajcarią dotyczącego wzajemnego uznawania zastępczych świadectw pochodzenia na formularzu A lub zastępczych oświadczeń o pochodzeniu i określającego, że produkty z zawartością części o pochodzeniu norweskim, szwajcarskim lub tureckim mają być traktowane w chwili ich przybycia na obszar celny Unii jako produkty z zawartością części o pochodzeniu unijnym.
- (8) Rokowania ze Szwajcarią były prowadzone przez Komisję i doprowadziły do porozumienia w formie wymiany listów między Unią Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie kumulacji pochodzenia między Unią Europejską, Konfederacją Szwajcarską, Królestwem Norwegii i Republiką Turcji w ramach ogólnego systemu preferencji taryfowych (zwanego dalej „Porozumieniem”).
- (9) Porozumienie powinno zostać zatwierdzone,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Porozumienie w formie wymiany listów między Unią Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie kumulacji pochodzenia między Unią Europejską, Konfederacją Szwajcarską, Królestwem Norwegii i Republiką Turcji w ramach ogólnego systemu preferencji taryfowych zostaje niniejszym zatwierdzone w imieniu Unii.

Tekst Porozumienia dołącza się do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Przewodniczący Rady dokonuje w imieniu Unii powiadomienia, o którym mowa w ust. 18 Porozumienia (*).

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 15 października 2018 r.

W imieniu Rady
E. KÖSTINGER
Przewodnicząca

(*) Data wejścia w życie Porozumienia zostanie opublikowana w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej przez Sekretariat Generalny Rady.

POROZUMIENIE

w formie wymiany listów między Unią Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie kumulacji pochodzenia między Unią Europejską, Konfederacją Szwajcarską, Królestwem Norwegii i Republiką Turcji w ramach ogólnego systemu preferencji taryfowych

A. List Unii

Szanowny Panie Ambasadrze!

1. Unia Europejska („Unia”) i Konfederacja Szwajcarska („Szwajcaria”) jako Strony niniejszego porozumienia przyjmują do wiadomości, że na potrzeby ogólnego systemu preferencji taryfowych („GSP”) obie Strony stosują podobne reguły pochodzenia oparte na następujących zasadach ogólnych:

- a) definicja pojęcia „produktów pochodzących” oparta na takich samych kryteriach;
- b) postanowienia dotyczące regionalnej kumulacji pochodzenia;
- c) postanowienia dotyczące stosowania kumulacji do materiałów, które pochodzą, w rozumieniu reguł pochodzenia GSP Stron, z Unii, Szwajcarii, Norwegii lub Turcji;
- d) postanowienia dotyczące ogólnej tolerancji w odniesieniu do materiałów niepochodzących;
- e) postanowienia dotyczące niezmienności produktów z kraju korzystającego;
- f) postanowienia dotyczące wystawiania lub sporządzania zastępczych dowodów pochodzenia;
- g) wymóg współpracy administracyjnej z właściwymi organami krajów korzystających w zakresie dowodów pochodzenia.

2. Unia i Szwajcaria uznają, że materiały pochodzące, w rozumieniu ich odpowiednich reguł pochodzenia GSP, z Unii, Szwajcarii, Norwegii lub Turcji uzyskują pochodzenie z kraju korzystającego z systemu GSP dowolnej ze Stron, jeżeli są poddawane w tym kraju korzystającym obróbce lub przetworzeniu wykraczającym poza operacje uważane za obróbkę lub przetworzenie niewystarczające dla nadania statusu produktom pochodzącym. Niniejszy akapit stosuje się do materiałów pochodzących z Norwegii i Turcji, z zastrzeżeniem spełnienia warunków określonych odpowiednio w ust. 15 i 16.

Organy celne państw członkowskich Unii oraz Szwajcarii prowadzą ze sobą odpowiednią współpracę administracyjną, szczególnie do celów późniejszej weryfikacji dowodów pochodzenia w odniesieniu do materiałów, o których mowa w akapicie pierwszym. Zastosowanie mają postanowienia dotyczące współpracy administracyjnej zawarte w protokole nr 3 do umowy z dnia 22 lipca 1972 r. między Europejską Wspólnotą Gospodarczą i Konfederacją Szwajcarską.

Niniejszego ustępu nie stosuje się do produktów objętych działami 1–24 Zharmonizowanego Systemu Oznaczania i Kodowania Towarów przyjętego przez organizację powołaną na mocy Konwencji o utworzeniu Rady Współpracy Celnej, podpisanej w Brukseli dnia 15 grudnia 1950 r.

3. Unia i Szwajcaria zobowiązują się niniejszym uznawać zastępcze dowody pochodzenia w formie zastępczych świadectw pochodzenia na formularzu A („świadectwa zastępcze”) wystawione przez organy celne drugiej Strony i zastępcze oświadczenia o pochodzeniu sporządzone przez ponownego nadawcę drugiej Strony zarejestrowanego do tego celu.

Każda ze Stron może ocenić kwalifikowalność produktów objętych zastępczym dowodem pochodzenia do preferencyjnego traktowania zgodnie ze swoim ustawodawstwem.

4. Przed wystawieniem lub sporządzeniem zastępczego dowodu pochodzenia każda Strona zapewnia spełnienie następujących warunków:

- a) zastępczy dowód pochodzenia może zostać wystawiony lub sporządzony tylko wówczas, gdy pierwotny dowód pochodzenia został wystawiony lub sporządzony zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie w Unii lub w Szwajcarii;

- b) jedynie w przypadku gdy produkty nie zostały dopuszczone do obrotu na terytorium jednej ze Stron, dowód pochodzenia lub zastępczy dowód pochodzenia może zostać zastąpiony jednym lub większą liczbą zastępczych dowodów pochodzenia w celu wysłania wszystkich lub niektórych produktów objętych pierwotnym dowodem pochodzenia z tej Strony do drugiej Strony;
- c) produkty pozostawały pod dozorem celnym u Strony ponownie wysyłającej i nie zostały zmienione, w jakikolwiek sposób przekształcone ani poddane czynnościom innym niż czynności niezbędne dla zachowania ich dobrym w stanie („zasada niezmienności”);
- d) w przypadku gdy produkty uzyskały status pochodzenia w ramach odstępstwa od reguł pochodzenia przyznanego przez Stronę, zastępczych dowodów pochodzenia nie wystawia się ani nie sporządza się, jeżeli produkty są ponownie wysyłane do drugiej Strony;
- e) zastępcze dowody pochodzenia mogą być wystawiane przez organy celne lub sporządzane przez ponownych nadawców, jeżeli produkty, które mają być ponownie wysłane na terytorium drugiej Strony, uzyskały status pochodzenia przez zastosowanie kumulacji regionalnej;
- f) zastępcze dowody pochodzenia mogą być wystawiane przez organy celne lub sporządzane przez ponownych nadawców, jeżeli Strona ponownie wysyłająca nie przyznała produktom, które mają być ponownie wysłane na terytorium drugiej Strony, preferencyjnego traktowania.

5. Na potrzeby ust. 4 lit. c) zastosowanie mają następujące warunki:

- a) jeżeli wydaje się, że istnieją podstawy do wątpliwości co do zgodności z zasadą niezmienności, organy celne Strony będącej miejscem przeznaczenia mogą zażądać od zgłaszającego przedstawienia dowodu zgodności z tą zasadą, co można wykazać za pomocą wszelkich środków;
- b) na wniosek ponownego nadawcy organy celne Strony ponownie wysyłającej poświadczają, że produkty pozostawały podczas ich pobytu na terytorium tej Strony pod dozorem celnym i że podczas ich przechowywania na terytorium danej Strony organy celne nie udzieliły pozwolenia na zmianę, przekształcenie w jakikolwiek sposób ani poddanie produktów czynnościom innym niż czynności niezbędne dla zachowania ich w dobrym stanie;
- c) jeśli zastępczy dowód jest świadectwem zastępczym, organy celne Strony będącej miejscem przeznaczenia nie występują o świadectwo o niemanipulacji za okres pozostawiania produktów na terytorium drugiej Strony.

6. Każda ze Stron zapewnia:

- a) w przypadku gdy zastępcze dowody pochodzenia odpowiadają pierwotnym dowodom pochodzenia wystawionym lub sporządzonym w kraju korzystającym z GSP Unii i GSP Szwajcarii, prowadzenie przez organy celne państw członkowskich Unii i organy celne Szwajcarii wzajemnej odpowiedniej współpracy administracyjnej do celów późniejszej weryfikacji tych zastępczych dowodów pochodzenia. Na wniosek Strony będącej miejscem przeznaczenia organy celne Strony ponownie wysyłającej wszczynają i prowadzą procedurę późniejszej weryfikacji odpowiednich pierwotnych dowodów pochodzenia;
- b) w przypadku gdy zastępcze dowody pochodzenia odpowiadają pierwotnym dowodom pochodzenia wystawionym lub sporządzonym w kraju korzystającym wyłącznie z systemu GSP Strony będącej miejscem przeznaczenia, przeprowadzanie przez tę Stronę procedury późniejszej weryfikacji pierwotnych dowodów pochodzenia we współpracy z krajem korzystającym. Pierwotne dowody pochodzenia odpowiadające zastępczym dowodom pochodzenia poddawane weryfikacji lub, w stosownych przypadkach, kopie pierwotnych dowodów pochodzenia odpowiadające zastępczym dowodom pochodzenia poddawane weryfikacji są przedkładane przez organy celne Strony ponownie wysyłającej organom celnym Strony będącej miejscem przeznaczenia w celu umożliwienia im przeprowadzenia procedury późniejszej weryfikacji.

7. Każda ze Stron zapewnia przestrzeganie następujących zasad:

- a) w prawym górnym polu każdego świadectwa zastępczego wskazuje się nazwę pośredniczącego kraju ponownej wysyłki, w którym zostało ono wystawione;
- b) pole 4 zawiera wyrazy „*replacement certificate*” lub „*certificat de remplacement*” oraz datę wystawienia pierwotnego świadectwa pochodzenia na formularzu A wraz z jego numerem seryjnym;
- c) w polu 1 umieszcza się nazwę/imię i nazwisko ponownego nadawcy;
- d) nazwa/imię i nazwisko ostatecznego odbiorcy może(-gą) zostać umieszczona(-e) w polu 2;
- e) wszystkie dane szczegółowe produktów ponownie wysyłanych, znajdujące się na pierwotnym świadectwie, przenoszone są do pól 3–9;
- f) w polu 10 mogą zostać wpisane dane faktury wystawionej przez ponownego nadawcę;

- g) poświadczenie organu celnego, który wystawił świadectwo zastępcze, umieszcza się w polu 11. Odpowiedzialność tego organu ogranicza się jedynie do wystawienia świadectwa zastępczego. Dane szczegółowe z pola 12 dotyczące kraju pochodzenia oraz kraju przeznaczenia przenosi się z pierwotnego świadectwa pochodzenia na formularzu A. Ponowny nadawca podpisuje świadectwo pochodzenia w polu 12. Ponowny nadawca, który podpisuje pole 12 w dobrej wierze, nie ponosi odpowiedzialności za prawidłowość danych zawartych w pierwotnym świadectwie pochodzenia na formularzu A;
- h) organ celny, do którego złożono wniosek o wystawienie świadectwa zastępczego, odnotowuje na pierwotnym świadectwie pochodzenia na formularzu A wagę, liczbę oraz charakter przesyłanych dalej produktów oraz wpisuje na nim numery seryjne każdego odpowiedniego świadectwa zastępczego. Organ ten przechowuje wniosek o wystawienie świadectwa zastępczego, jak również pierwotne świadectwo pochodzenia na formularzu A przez okres co najmniej trzech lat;
- i) zastępcze świadectwa pochodzenia sporządzane są w języku angielskim lub francuskim.

8. Każda ze Stron zapewnia przestrzeganie następujących zasad:

- a) ponowny nadawca umieszcza na każdym zastępczym oświadczeniu o pochodzeniu następujące informacje:

- 1) wszystkie dane ponownie wysyłanych produktów pobrane z pierwotnego dowodu pochodzenia;
- 2) data sporządzenia pierwotnego dowodu pochodzenia;
- 3) dane pierwotnego dowodu pochodzenia, w tym – w stosownych przypadkach – informacje o kumulacji zastosowanej wobec towarów będących przedmiotem oświadczenia o pochodzeniu;
- 4) nazwa/nazwisko i imię oraz adres ponownego nadawcy i jego numer zarejestrowanego eksportera;
- 5) nazwa/nazwisko i imię oraz adres odbiorcy w Unii lub w Szwajcarii;
- 6) data i miejsce sporządzenia oświadczenia o pochodzeniu lub wystawienia świadectwa pochodzenia;

- b) każde zastępcze oświadczenie o pochodzeniu oznacz się jako „*Replacement statement*” lub „*Attestation de remplacement*”;

- c) zastępcze oświadczenia o pochodzeniu jest sporządzane przez ponownych nadawców zarejestrowanych w elektronicznym systemie samodzielnego poświadczania pochodzenia przez eksporterów, to jest w systemie zarejestrowanych eksporterów (REX), niezależnie od wartości produktów pochodzących zawartych w pierwotnej przesyłce;

- d) w przypadku zastąpienia dowodu pochodzenia ponowny nadawca umieszcza na pierwotnym dowodzie pochodzenia następujące informacje:

- 1) data sporządzenia zastępczego oświadczenia lub zastępczych oświadczeń o pochodzeniu i ilości towarów objętych oświadczeniem zastępczym lub oświadczeniami zastępczymi o pochodzeniu;
- 2) nazwa/nazwisko i imię oraz adres ponownego nadawcy;
- 3) nazwa/nazwisko i imię oraz adres odbiorcy lub odbiorców w Unii lub w Szwajcarii;

- e) pierwotne oświadczenie o pochodzeniu oznacza się dopiskiem „*Replaced*” lub „*Remplacé*”;

- f) zastępcze oświadczenie o pochodzeniu jest ważne przez dwanaście miesięcy od daty jego sporządzenia;

- g) zastępcze oświadczenia o pochodzeniu sporządza się w języku angielskim lub francuskim.

9. Pierwotne dowody pochodzenia i kopie zastępczych dowodów pochodzenia są przechowywane przez ponownego nadawcę przez co najmniej trzy lata od końca roku kalendarzowego, w którym zastępcze dowody pochodzenia zostały wystawione lub sporządzone.

10. Strony postanawiają wspólnie ponosić koszty systemu REX według zasad współpracy, które zostaną określone przez właściwe organy Stron.

11. Wszelkie różnice stanowisk między Stronami dotyczące interpretacji lub stosowania niniejszego porozumienia są rozwiązywane wyłącznie w drodze dwustronnych negocjacji między Stronami. Jeżeli różnice te mogą mieć wpływ na interesy Norwegii lub Turcji, przeprowadza się z tymi państwami konsultacje.

12. Strony mogą zmienić niniejsze porozumienie za obopólną zgodą w formie pisemnej w dowolnym momencie. Na wniosek jednej ze Stron Strony rozpoczynają konsultacje w sprawie ewentualnych zmian niniejszego porozumienia. Jeżeli zmiany te mogą mieć wpływ na interesy Norwegii lub Turcji, przeprowadza się z tymi państwami konsultacje. Zmiany takie wchodzi w życie we wzajemnie uzgodnionym terminie, kiedy obie Strony powiadomią się wzajemnie o spełnieniu odpowiednich wymogów wewnętrznych.

13. W przypadku poważnych wątpliwości co do właściwego funkcjonowania niniejszego porozumienia każda ze Stron może zawiesić jego stosowanie, pod warunkiem że druga Strona została powiadomiona o tym na piśmie z trzymiesięcznym wyprzedzeniem.

14. Niniejsze porozumienie może zostać rozwiązane przez każdą ze Stron, pod warunkiem że druga Strona została powiadomiona o tym na piśmie z trzymiesięcznym wyprzedzeniem.

15. Ust. 2 akapit pierwszy stosuje się do materiałów pochodzących z Norwegii tylko wówczas, gdy Strony zawarły podobne porozumienie z Norwegią i powiadomiły się wzajemnie o spełnieniu tego warunku.

16. Ust. 2 akapit pierwszy stosuje się do materiałów pochodzących z Turcji ⁽¹⁾ tylko wówczas, gdy Strony zawarły podobne porozumienie z Turcją i powiadomiły się wzajemnie o spełnieniu tego warunku.

17. Od chwili wejścia w życie porozumienia między Szwajcarią i Turcją zgodnie z ust. 2 akapit pierwszy niniejszego porozumienia i z zastrzeżeniem wzajemności ze strony Turcji każda ze Stron może postanowić, że zastępcze dowody pochodzenia dla produktów zawierających materiały pochodzące z Turcji, które zostały przetworzone w ramach kumulacji dwustronnej w państwach korzystających z GSP, mogą być wystawiane lub sporządzane w Stronach.

18. Niniejsze porozumienie wchodzi w życie we wzajemnie uzgodnionym terminie, po wzajemnym powiadomieniu się przez Unię i Szwajcarię o spełnieniu wymaganych wewnętrznych procedur przyjęcia. Od tej daty niniejsze rozporządzenie zastępuje Porozumienie w formie wymiany listów między Wspólnotą oraz każdym krajem EFTA, który przyznaje preferencje taryfowe w ramach ogólnego systemu preferencji taryfowych (Norwegia oraz Szwajcaria), z zastrzeżeniem, że towary pochodzące z Norwegii lub Szwajcarii traktowane są przy ich wejściu na obszar celny Wspólnoty jak towary z zawartością części o pochodzeniu wspólnotowym, podpisane w dniu 14 grudnia 2000 r. ⁽²⁾.

Zwracam się do Państwa z prośbą o potwierdzenie zgody Państwa rządu na powyższe ustalenia.

Mam zaszczyt zaproponować, jeżeli powyższe ustalenia zostaną przyjęte przez Państwa rząd, aby niniejszy list oraz Państwa potwierdzenie stanowiły łącznie porozumienie między Unią Europejską a Konfederacją Szwajcarską.

Z wyrazami najwyższego szacunku

Съставено в Брюксел на
Hecho en Bruselas, el
V Bruselu dne
Udfærdiget i Bruxelles, den
Geschehen zu Brüssel am
Brüssel,
Έγινε στις Βρυξέλλες, στις
Done at Brussels,
Fait à Bruxelles, le
Sastavljeno u Bruxellesu
Fatto a Bruxelles, addì
Briselē,
Priimta Briuselyje,
Kelt Brüsselben,
Magħmul fi Brussell,
Gedaan te Brussel,
Sporządzono w Brukseli, dnia
Feito em Bruxelas,
Întocmit la Bruxelles,
V Bruseli
V Bruslju,
Tehty Brysselissä
Utfärdat i Bryssel den

21 -06- 2017

⁽¹⁾ Unia spełniła ten warunek przez publikację zawiadomienia Komisji zgodnie z art. 85 rozporządzenia (EWG) nr 2454/93 ustanawiającego przepisy w celu wykonania wspólnotowego kodeksu celnego, rozszerzającego system kumulacji dwustronnej ustanowiony na mocy tego artykułu na Turcję (Dz.U. C 134 z 15.4.2016, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 38 z 8.2.2001, s. 25.

За Европейския съюз
Por la Unión Europea
Za Evropskou unii
For Den Europæiske Union
Für die Europäische Union
Euroopa Liidu nimel
Για την Ευρωπαϊκή Ένωση
For the European Union
Pour l'Union européenne
Za Europejsku uniju
Per l'Unione europea
Eiropas Savienības vārdā –
Europos Sąjungos vardu
Az Európai Unió részéről
Għall-Unjoni Ewropea
Voor de Europese Unie
W imieniu Unii Europejskiej
Pela União Europeia
Pentru Uniunea Europeană
Za Európsku úniu
Za Evropsko unijo
Euroopan unionin puolesta
För Europeiska unionen

B. List Konfederacji Szwajcarskiej

Szanowna Pani Ambasador!

Mam zaszczyt potwierdzić otrzymanie Państwa listu z dzisiejszą datą o następującej treści:

„1. Unia Europejska (»Unia«) i Konfederacja Szwajcarska (»Szwajcaria«) jako Strony niniejszego porozumienia przyjmują do wiadomości, że na potrzeby ogólnego systemu preferencji taryfowych (»GSP«) obie Strony stosują podobne reguły pochodzenia oparte na następujących zasadach ogólnych:

- a) definicja pojęcia »produktów pochodzących« oparta na takich samych kryteriach;
- b) postanowienia dotyczące regionalnej kumulacji pochodzenia;
- c) postanowienia dotyczące stosowania kumulacji do materiałów, które pochodzą, w rozumieniu reguł pochodzenia GSP Stron, z Unii, Szwajcarii, Norwegii lub Turcji;
- d) postanowienia dotyczące ogólnej tolerancji w odniesieniu do materiałów niepochodzących;
- e) postanowienia dotyczące niezmienności produktów z kraju korzystającego;
- f) postanowienia dotyczące wystawiania lub sporządzania zastępczych dowodów pochodzenia;
- g) wymóg współpracy administracyjnej z właściwymi organami krajów korzystających w zakresie dowodów pochodzenia.

2. Unia i Szwajcaria uznają, że materiały pochodzące, w rozumieniu ich odpowiednich reguł pochodzenia GSP, z Unii, Szwajcarii, Norwegii lub Turcji uzyskują pochodzenie z kraju korzystającego z systemu GSP dowolnej ze Stron, jeżeli są poddawane w tym kraju korzystającym obróbce lub przetworzeniu wykraczającym poza operacje uważane za obróbkę lub przetworzenie niewystarczające dla nadania statusu produktom pochodzącym. Niniejszy akapit stosuje się do materiałów pochodzących z Norwegii i Turcji, z zastrzeżeniem spełnienia warunków określonych odpowiednio w ust. 15 i 16.

Organy celne państw członkowskich Unii oraz Szwajcarii prowadzą ze sobą odpowiednią współpracę administracyjną, szczególnie do celów późniejszej weryfikacji dowodów pochodzenia w odniesieniu do materiałów, o których mowa w akapicie pierwszym. Zastosowanie mają postanowienia dotyczące współpracy administracyjnej zawarte w protokole nr 3 do umowy z dnia 22 lipca 1972 r. między Europejską Wspólnotą Gospodarczą i Konfederacją Szwajcarską.

Niniejszego ustępu nie stosuje się do produktów objętych działami 1–24 Zharmonizowanego Systemu Oznaczania i Kodowania Towarów przyjętego przez organizację powołaną na mocy Konwencji o utworzeniu Rady Współpracy Celnej, podpisanej w Brukseli dnia 15 grudnia 1950 r.

3. Unia i Szwajcaria zobowiązują się niniejszym uznawać zastępcze dowody pochodzenia w formie zastępczych świadectw pochodzenia na formularzu A («świadectwa zastępcze») wystawione przez organy celne drugiej Strony i zastępcze oświadczenia o pochodzeniu sporządzone przez ponownego nadawcę drugiej Strony zarejestrowanego do tego celu.

Każda ze Stron może ocenić kwalifikowalność produktów objętych zastępczym dowodem pochodzenia do preferencyjnego traktowania zgodnie ze swoim ustawodawstwem.

4. Przed wystawieniem lub sporządzeniem zastępczego dowodu pochodzenia każda Strona zapewnia spełnienie następujących warunków:

- a) zastępczy dowód pochodzenia może zostać wystawiony lub sporządzony tylko wówczas, gdy pierwotny dowód pochodzenia został wystawiony lub sporządzony zgodnie z przepisami obowiązującymi w Unii lub w Szwajcarii;
- b) jedynie w przypadku gdy produkty nie zostały dopuszczone do obrotu na terytorium jednej ze Stron, dowód pochodzenia lub zastępczy dowód pochodzenia może zostać zastąpiony jednym lub większą liczbą zastępczych dowodów pochodzenia w celu wysłania wszystkich lub niektórych produktów objętych pierwotnym dowodem pochodzenia z tej Strony do drugiej Strony;
- c) produkty pozostawały pod dozorem celnym u Strony ponownie wysyłającej i nie zostały zmienione, w jakikolwiek sposób przekształcone ani poddane czynnościom innym niż czynności niezbędne dla zachowania ich dobrym w stanie («zasada niezmienności»);
- d) w przypadku gdy produkty uzyskały status pochodzenia w ramach odstępstwa od reguł pochodzenia przyznanego przez Stronę, zastępczych dowodów pochodzenia nie wystawia się ani nie sporządza się, jeżeli produkty są ponownie wysyłane do drugiej Strony;
- e) zastępcze dowody pochodzenia mogą być wystawiane przez organy celne lub sporządzane przez ponownych nadawców, jeżeli produkty, które mają być ponownie wysłane na terytorium drugiej Strony, uzyskały status pochodzenia przez zastosowanie kumulacji regionalnej;
- f) zastępcze dowody pochodzenia mogą być wystawiane przez organy celne lub sporządzane przez ponownych nadawców, jeżeli Strona ponownie wysyłająca nie przyznała produktom, które mają być ponownie wysłane na terytorium drugiej Strony, preferencyjnego traktowania.

5. Na potrzeby ust. 4 lit. c) zastosowanie mają następujące warunki:

- a) jeżeli wydaje się, że istnieją podstawy do wątpliwości co do zgodności z zasadą niezmienności, organy celne Strony będącej miejscem przeznaczenia mogą zażądać od zgłaszającego przedstawienia dowodu zgodności z tą zasadą, co można wykazać za pomocą wszelkich środków;
- b) na wniosek ponownego nadawcy organy celne Strony ponownie wysyłającej poświadczają, że produkty pozostawały podczas ich pobytu na terytorium tej Strony pod dozorem celnym i że podczas ich przechowywania na terytorium danej Strony organy celne nie udzieliły pozwolenia na zmianę, przekształcenie w jakikolwiek sposób ani poddanie produktów czynnościom innym niż czynności niezbędne dla zachowania ich w dobrym stanie;
- c) jeśli zastępczy dowód jest świadectwem zastępczym, organy celne Strony będącej miejscem przeznaczenia nie występują o świadectwo o niemanipulacji za okres pozostawiania produktów na terytorium drugiej Strony.

6. Każda ze Stron zapewnia:

- a) w przypadku gdy zastępcze dowody pochodzenia odpowiadają pierwotnym dowodom pochodzenia wystawionym lub sporządzonym w kraju korzystającym z GSP Unii i GSP Szwajcarii, prowadzenie przez organy celne państw członkowskich Unii i organy celne Szwajcarii wzajemnej odpowiedniej współpracy administracyjnej do celów późniejszej weryfikacji tych zastępczych dowodów pochodzenia. Na wniosek Strony będącej miejscem przeznaczenia organy celne Strony ponownie wysyłającej wszczynają i prowadzą procedurę późniejszej weryfikacji odpowiednich pierwotnych dowodów pochodzenia;

- b) w przypadku gdy zastępcze dowody pochodzenia odpowiadają pierwotnym dowodom pochodzenia wystawionym lub sporządzonym w kraju korzystającym wyłącznie z systemu GSP Strony będącej miejscem przeznaczenia, przeprowadzanie przez tę Stronę procedury późniejszej weryfikacji pierwotnych dowodów pochodzenia we współpracy z krajem korzystającym. Pierwotne dowody pochodzenia odpowiadające zastępczym dowodom pochodzenia poddawane weryfikacji lub, w stosownych przypadkach, kopie pierwotnych dowodów pochodzenia odpowiadające zastępczym dowodom pochodzenia poddawane weryfikacji są przedkładane przez organy celne Strony ponownie wysyłającej organom celnym Strony będącej miejscem przeznaczenia w celu umożliwienia im przeprowadzenia procedury późniejszej weryfikacji.

7. Każda ze Stron zapewnia przestrzeganie następujących zasad:

- a) w prawym górnym polu każdego świadectwa zastępczego wskazuje się nazwę pośredniczącego kraju ponownej wysyłki, w którym zostało ono wystawione;
- b) pole 4 zawiera wyrazy »*replacement certificate*« lub »*certificat de remplacement*« oraz datę wystawienia pierwotnego świadectwa pochodzenia na formularzu A wraz z jego numerem seryjnym;
- c) w polu 1 umieszcza się nazwę/imię i nazwisko ponownego nadawcy;
- d) nazwa/imię i nazwisko ostatecznego odbiorcy może(-gą) zostać umieszczona(-e) w polu 2;
- e) wszystkie dane szczegółowe produktów ponownie wysyłanych, znajdujące się na pierwotnym świadectwie, przenoszone są do pól 3–9;
- f) w polu 10 mogą zostać wpisane dane faktury wystawionej przez ponownego nadawcę;
- g) poświadczenie organu celnego, który wystawił świadectwo zastępcze, umieszcza się w polu 11. Odpowiedzialność tego organu ogranicza się jedynie do wystawienia świadectwa zastępczego. Dane szczegółowe z pola 12 dotyczące kraju pochodzenia oraz kraju przeznaczenia przenosi się z pierwotnego świadectwa pochodzenia na formularzu A. Ponowny nadawca podpisuje świadectwo pochodzenia w polu 12. Ponowny nadawca, który podpisuje pole 12 w dobrej wierze, nie ponosi odpowiedzialności za prawidłowość danych zawartych w pierwotnym świadectwie pochodzenia na formularzu A;
- h) organ celny, do którego złożono wniosek o wystawienie świadectwa zastępczego, odnotowuje na pierwotnym świadectwie pochodzenia na formularzu A wagę, liczbę oraz charakter przesyłanych dalej produktów oraz wpisuje na nim numery seryjne każdego odpowiedniego świadectwa zastępczego. Organ ten przechowuje wniosek o wystawienie świadectwa zastępczego, jak również pierwotne świadectwo pochodzenia na formularzu A przez okres co najmniej trzech lat;
- i) zastępcze świadectwa pochodzenia sporządzane są w języku angielskim lub francuskim.

8. Każda ze Stron zapewnia przestrzeganie następujących zasad:

- a) ponowny nadawca umieszcza na każdym zastępczym oświadczeniu o pochodzeniu następujące informacje:
- 1) wszystkie dane ponownie wysyłanych produktów pobrane z pierwotnego dowodu pochodzenia;
 - 2) data sporządzenia pierwotnego dowodu pochodzenia;
 - 3) dane pierwotnego dowodu pochodzenia, w tym – w stosownych przypadkach – informacje o kumulacji zastosowanej wobec towarów będących przedmiotem oświadczenia o pochodzeniu;
 - 4) nazwa/nazwisko i imię oraz adres ponownego nadawcy i jego numer zarejestrowanego eksportera;
 - 5) nazwa/nazwisko i imię oraz adres odbiorcy w Unii lub w Szwajcarii;
 - 6) data i miejsce sporządzenia oświadczenia o pochodzeniu lub wystawienia świadectwa pochodzenia;
- b) każde zastępcze oświadczenie o pochodzeniu oznacz się jako »*Replacement statement*« lub »*Attestation de remplacement*«;
- c) zastępcze oświadczenia o pochodzeniu jest sporządzane przez ponownych nadawców zarejestrowanych w elektronicznym systemie samodzielnego poświadczania pochodzenia przez eksporterów, to jest w systemie zarejestrowanych eksporterów (REX), niezależnie od wartości produktów pochodzących zawartych w pierwotnej przesyłce;
- d) w przypadku zastąpienia dowodu pochodzenia ponowny nadawca umieszcza na pierwotnym dowodzie pochodzenia następujące informacje:
- 1) data sporządzenia zastępczego oświadczenia lub zastępczych oświadczeń o pochodzeniu i ilości towarów objętych oświadczeniem zastępczym lub oświadczeniami zastępczymi o pochodzeniu;

- 2) nazwa/nazwisko i imię oraz adres ponownego nadawcy;
- 3) nazwa/nazwisko i imię oraz adres odbiorcy lub odbiorców w Unii lub w Szwajcarii;
- e) pierwotne oświadczenie o pochodzeniu oznacza się dopiskiem »Replaced« lub »Remplacé«;
- f) zastępcze oświadczenie o pochodzeniu jest ważne przez dwanaście miesięcy od daty jego sporządzenia;
- g) zastępcze oświadczenia o pochodzeniu sporządza się w języku angielskim lub francuskim.

9. Pierwotne dowody pochodzenia i kopie zastępczych dowodów pochodzenia są przechowywane przez ponownego nadawcę przez co najmniej trzy lata od końca roku kalendarzowego, w którym zastępcze dowody pochodzenia zostały wystawione lub sporządzone.

10. Strony postanawiają wspólnie ponosić koszty systemu REX według zasad współpracy, które zostaną określone przez właściwe organy Stron.

11. Wszelkie różnice stanowisk między Stronami dotyczące interpretacji lub stosowania niniejszego porozumienia są rozwiązywane wyłącznie w drodze dwustronnych negocjacji między Stronami. Jeżeli różnice te mogą mieć wpływ na interesy Norwegii lub Turcji, przeprowadza się z tymi państwami konsultacje.

12. Strony mogą zmienić niniejsze porozumienie za obopólną zgodą w formie pisemnej w dowolnym momencie. Na wniosek jednej ze Stron Strony rozpoczynają konsultacje w sprawie ewentualnych zmian niniejszego porozumienia. Jeżeli zmiany te mogą mieć wpływ na interesy Norwegii lub Turcji, przeprowadza się z tymi państwami konsultacje. Zmiany takie wchodzi w życie we wzajemnie uzgodnionym terminie, kiedy obie Strony powiadomią się wzajemnie o spełnieniu odpowiednich wymogów wewnętrznych.

13. W przypadku poważnych wątpliwości co do właściwego funkcjonowania niniejszego porozumienia każda ze Stron może zawiesić jego stosowanie, pod warunkiem że druga Strona została powiadomiona o tym na piśmie z trzymiesięcznym wyprzedzeniem.

14. Niniejsze porozumienie może zostać rozwiązane przez każdą ze Stron, pod warunkiem że druga Strona została powiadomiona o tym na piśmie z trzymiesięcznym wyprzedzeniem.

15. Ust. 2 akapit pierwszy stosuje się do materiałów pochodzących z Norwegii tylko wówczas, gdy Strony zawarły podobne porozumienie z Norwegią i powiadomiły się wzajemnie o spełnieniu tego warunku.

16. Ust. 2 akapit pierwszy stosuje się do materiałów pochodzących z Turcji ⁽³⁾ tylko wówczas, gdy Strony zawarły podobne porozumienie z Turcją i powiadomiły się wzajemnie o spełnieniu tego warunku.

17. Od chwili wejścia w życie porozumienia między Szwajcarią i Turcją zgodnie z ust. 2 akapit pierwszy niniejszego porozumienia i z zastrzeżeniem wzajemności ze strony Turcji każda ze Stron może postanowić, że zastępcze dowody pochodzenia dla produktów zawierających materiały pochodzące z Turcji, które zostały przetworzone w ramach kumulacji dwustronnej w państwach korzystających z GSP, mogą być wystawiane lub sporządzane w Stronach.

18. Niniejsze porozumienie wchodzi w życie we wzajemnie uzgodnionym terminie, po wzajemnym powiadomieniu się przez Unię i Szwajcarię o spełnieniu wymaganych wewnętrznych procedur przyjęcia. Od tej daty niniejsze rozporządzenie zastępuje Porozumienie w formie wymiany listów między Wspólnotą oraz każdym krajem EFTA, który przyznaje preferencje taryfowe w ramach ogólnego systemu preferencji taryfowych (Norwegia oraz Szwajcaria), z zastrzeżeniem, że towary pochodzące z Norwegii lub Szwajcarii traktowane są przy ich wejściu na obszar celny Wspólnoty jak towary z zawartością części o pochodzeniu wspólnotowym, podpisane w dniu 14 grudnia 2000 r. ⁽⁴⁾.

Zwracam się do Państwa z prośbą o potwierdzenie zgody Państwa rządu na powyższe ustalenia.

Mam zaszczyt zaproponować, jeżeli powyższe ustalenia zostaną przyjęte przez Państwa rząd, aby niniejszy list oraz Państwa potwierdzenie stanowiły łącznie porozumienie między Unią Europejską a Konfederacją Szwajcarską.”.

Niniejszym mogę poinformować, że mój Rząd zgadza się na treść Państwa listu.

Proszę o przyjęcie wyrazów najwyższego szacunku.

⁽³⁾ Unia spełniła ten warunek przez publikację zawiadomienia Komisji zgodnie z art. 85 rozporządzenia (EWG) nr 2454/93 ustanawiającego przepisy w celu wykonania wspólnotowego kodeksu celnego, rozszerzającego system kumulacji dwustronnej ustanowiony na mocy tego artykułu na Turcję (Dz.U. C 134 z 15.4.2016, s. 1).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 38 z 8.2.2001, s. 25.

Geschehen zu Brüssel am
Fait à Bruxelles, le
Fatto a Bruxelles, addì
Съставено в Брюксел на
Hecho en Bruselas, el
V Bruselu dne
Udfærdiget i Bruxelles, den
Brüssel,
Έγινε στις Βρυξέλλες, στις
Done at Brussels,
Sastavljeno u Bruxellesu
Briselē,
Priimta Briuselyje,
Kelt Brüsszelben,
Magħmul fi Brussell,
Gedaan te Brussel,
Sporządzono w Brukseli, dnia
Feito em Bruxelas,
Întocmit la Bruxelles,
V Bruseli
V Bruslju,
Tehty Brysselissä
Utfärdat i Bryssel den

21-06-2017

Für die Schweizerische Eidgenossenschaft
Pour la Confédération suisse
Per la Confederazione Svizzera
За Конфедерация Швейцария
Por la Confederación Suiza
Za Švýcarskou konfederaci
For Det Schweiziske Forbund
Šveitsi Konföderatsiooni nimel
Για την Ελβετική Συνομοσπονδία
For the Swiss Confederation
Za Švicarsku Konfederaciju
Šveices Konfederācijas vārdā –
Šveicarijos Konfederācijas vardu
A Svájci Államszövetség részéről
Ghall-Konfederazzjoni Svizzera
Voor de Zwitserse Bondsstaat
W imieniu Konfederacji Szwajcarskiej
Pela Confederação Suíça
Pentru Confederația Elvețiană
Za Švajčiarsku konfederáciu
Za Švicarsko konfederacijo
Sveitsin valaliiton puolesta
För Schweiziska edsförbundet

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE RADY (UE) 2019/132

z dnia 28 stycznia 2019 r.

dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 101/2011 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Tunezji

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (UE) nr 101/2011 z dnia 4 lutego 2011 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Tunezji ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 12,

uwzględniając wniosek Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 4 lutego 2011 r. Rada przyjęła rozporządzenie (UE) nr 101/2011.
- (2) Na podstawie przeglądu wykazu zawartego w załączniku I do rozporządzenia (UE) nr 101/2011 stwierdzono, że należy skreślić wpis dotyczący jednej osoby.
- (3) Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik I do rozporządzenia (UE) nr 101/2011,

PRZYMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załączniku I do rozporządzenia (UE) nr 101/2011 wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 28 stycznia 2019 r.

W imieniu Rady

P. DAEA

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 31 z 5.2.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

W załączniku I do rozporządzenia (UE) nr 101/2011 skreśla się wpis 28. (Mohamed Marwan Ben Ali Ben Mohamed MABROUK).

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2019/133**z dnia 28 stycznia 2019 r.****zmieniające rozporządzenie (UE) 2015/640 w odniesieniu do wprowadzenia nowych dodatkowych specyfikacji zdatności do lotu**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1139 z dnia 4 lipca 2018 r. w sprawie wspólnych zasad w dziedzinie lotnictwa cywilnego i utworzenia Agencji Unii Europejskiej ds. Bezpieczeństwa Lotniczego oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 216/2008 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 17 ust. 1 lit. h),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu Komisji (UE) 2015/640 ⁽²⁾ określono dodatkowe wymogi w zakresie zdatności do lotu dla statków powietrznych, których konstrukcja została już certyfikowana. Te dodatkowe wymogi dotyczące zdatności do lotu są niezbędne do utrzymywania ciągłej zdatności do lotu i poprawy bezpieczeństwa. Wynika to z faktu, że gdy specyfikacje certyfikacji wydane przez Agencję Bezpieczeństwa Lotniczego Unii Europejskiej („agencja”) zgodnie z art. 76 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2018/1139 są aktualizowane przez agencję w celu zapewnienia, by specyfikacje certyfikacji pozostały adekwatne do potrzeb, statek powietrzny, którego konstrukcja została już certyfikowana, nie ma obowiązku przestrzegania wymogów zaktualizowanej wersji specyfikacji certyfikacji, jeżeli jest wyprodukowany lub w eksploatacji.
- (2) W celu utrzymania wysokiego poziomu bezpieczeństwa lotniczego i wymogów środowiskowych w Europie konieczne może być zatem wprowadzenie wymogu zgodności statku powietrznego z dodatkowymi wymogami dotyczącymi zdatności do lotu, które nie zostały wprowadzone przez agencję w momencie certyfikacji konstrukcji, ponieważ w tym czasie nie były objęte odpowiednimi specyfikacjami certyfikacji. Niniejsza zmiana rozporządzenia (UE) 2015/640 dotyczy trzech zmian w specyfikacjach certyfikacji.
- (3) Po pierwsze, w 1989 r. Wspólne Władze Lotnicze (JAA) wprowadziły nowe normy projektowania dotyczące dynamicznych warunków foteli pasażerów i personelu pokładowego dużych samolotów, zapewniające lepszą ochronę użytkowników. Normy te miały na celu ograniczenie ryzyka obrażeń lub śmierci w przypadku lądowania awaryjnego. Zostały one transponowane do specyfikacji certyfikacji agencji dla dużych samolotów (CS-25), ale mają zastosowanie jedynie do dużych samolotów, w odniesieniu do których wnioski o certyfikację konstrukcji złożono po 1989 r. Zważywszy że niektóre duże samoloty mogą nie spełniać tych norm, należy zatem wprowadzić dodatkowe specyfikacje zdatności do lotu. Biorąc pod uwagę charakter i ryzyko operacji wykonywanych przy użyciu dużych samolotów, przy jednoczesnym utrzymaniu wysokiego i jednolitego poziomu bezpieczeństwa lotnictwa cywilnego w Unii, za proporcjonalne i racjonalne pod względem kosztów uznaje się wprowadzenie tych dodatkowych specyfikacji zdatności do lotu wyłącznie w odniesieniu do dużych samolotów nowo wyprodukowanych na podstawie konstrukcji, która została już certyfikowana przez agencję. Te dodatkowe specyfikacje zdatności do lotu nie powinny mieć zastosowania do foteli załogi lotniczej i foteli w samolotach o niskiej liczbie miejsc pasażerskich, wykorzystywanych w nieregularnych operacjach zarobkowego transportu lotniczego na żądanie, ponieważ nie uznaje się ich za proporcjonalne ani racjonalne pod względem kosztów.
- (4) Po drugie, w 2009 r. agencja wprowadziła – w specyfikacjach certyfikacji dla dużych samolotów (CS-25 poprawka 6) – nowe normy dotyczące palności materiałów do izolacji termicznej lub akustycznej, poprawiające niektóre właściwości materiałów do izolacji zainstalowanych w kadłubie w zakresie odporności na rozprzestrzenienie płomienia i przedostawanie się płomienia. Te nowe normy dotyczące palności mają zastosowanie wyłącznie do dużych samolotów, w odniesieniu do których wnioski o certyfikację konstrukcji złożono po 2009 r. Zważywszy że niektóre duże samoloty mogą nie spełniać tych norm, należy wprowadzić dodatkowe specyfikacje zdatności do lotu. Biorąc pod uwagę charakter i ryzyko operacji wykonywanych przy użyciu dużych samolotów, przy jednoczesnym utrzymaniu wysokiego i jednolitego poziomu bezpieczeństwa lotnictwa cywilnego w Unii, za proporcjonalne i racjonalne pod względem kosztów uznaje się wprowadzenie dodatkowych specyfikacji zdatności do lotu zapobiegających ryzyku rozprzestrzenienia się płomienia podczas lotu w odniesieniu do dużych samolotów nowo wyprodukowanych na podstawie konstrukcji, która została już certyfikowana przez agencję. Te dodatkowe specyfikacje zdatności do lotu powinny mieć również zastosowanie do dużych samolotów, które są w eksploatacji, w przypadku wymiany materiałów do izolacji termicznej lub akustycznej. Ponadto dodatkowe specyfikacje zdatności do lotu zapobiegające ryzyku przedostania się płomienia do samolotu po wypadku powinny być wprowadzone w odniesieniu do dużych samolotów posiadających co najmniej 20 miejsc pasażerskich i mieć zastosowanie tylko do samolotów nowo wyprodukowanych na podstawie konstrukcji, która została już certyfikowana przez agencję.

⁽¹⁾ Dz.U. L 212 z 22.8.2018, s. 1.⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) 2015/640 z dnia 23 kwietnia 2015 r. w sprawie dodatkowych specyfikacji zdatności do lotu dla danego rodzaju operacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 965/2012 (Dz.U. L 106 z 24.4.2015, s. 18).

- (5) Po trzecie, aby stopniowo zmniejszać wpływ na środowisko halonu wykorzystywanego w sprzęcie przeciwpożarowym, Organizacja Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (ICAO) wydała nowe normy, zmieniając załącznik 6 ICAO, stosowany od dnia 15 grudnia 2011 r. Aby zapewnić zgodność z tymi normami, należy wprowadzić dodatkowe specyfikacje zdatowności do lotu dla nowo produkowanych dużych samolotów i dużych śmigłowców, których konstrukcja została już certyfikowana przez agencję na podstawie specyfikacji certyfikacji umożliwiających stosowanie halonu jako odpowiedniego środka.
- (6) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie Komisji (UE) 2015/640.
- (7) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu oparte są na opiniach wydanych przez agencję zgodnie z art. 76 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/1139.
- (8) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią komitetu ustanowionego w art. 127 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2018/1139,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (UE) 2015/640 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) „duży samolot” oznacza samolot, którego podstawa certyfikacji zawiera specyfikacje certyfikacji dla dużych samolotów „CS-25” lub równoważne;”;

b) dodaje się lit. c) oraz d) w brzmieniu:

„c) „duży śmigłowiec” oznacza śmigłowiec, którego podstawa certyfikacji zawiera specyfikacje certyfikacji dla dużych wiroplatów „CS-29” lub równoważne;

d) „samolot o niskiej liczbie miejsc pasażerskich” oznacza samolot, w którym maksymalna operacyjna konfiguracja miejsc pasażerskich wynosi:

1) do 19 miejsc włącznie; lub

2) do jednej trzeciej maksymalnej liczby miejsc pasażerskich włącznie dla danego samolotu posiadającego certyfikat typu, wskazanej w arkuszu danych certyfikatu typu (TCDS) samolotu, pod warunkiem że spełnione są oba poniższe warunki:

a) całkowita liczba miejsc pasażerskich, które zostały zatwierdzone do wykorzystania podczas kołowania, startu lub lądowania, nie przekracza 100 na pokład;

b) maksymalna operacyjna konfiguracja miejsc pasażerskich podczas kołowania, startu lub lądowania w każdej indywidualnej strefie między parami wyjść awaryjnych (lub jakiejkolwiek strefie mającej wyjście tylko z jednej strony (ang. *dead-end zone*)) nie przekracza jednej trzeciej sumy dopuszczalnej liczby miejsc pasażerskich na parę wyjść awaryjnych ograniczających tę strefę (na podstawie dopuszczalnej liczby miejsc pasażerskich na każdą parę wyjść awaryjnych określoną w obowiązującej podstawie certyfikacji samolotu). W celu określenia zgodności z tym ograniczeniem strefowym, w przypadku samolotu, który dezaktywował wyjścia awaryjne, zakłada się, że wszystkie wyjścia awaryjne działają.”;

2) w załączniku I (część-26) wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

W wejście w życie i stosowanie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 28 stycznia 2019 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

W załączniku I wprowadza się następujące zmiany:

1) spis treści otrzymuje brzmienie:

„SPIS TREŚCI

PODCZĘŚĆ A – POSTANOWIENIA OGÓLNE

26.10 Właściwy organ

26.20 Wyposażenie tymczasowo niedziałające

26.30 Wykazanie zgodności

PODCZĘŚĆ B – DUŻE SAMOLOTY

26.50 Fotele, koje, pasy bezpieczeństwa i uprzącze

26.60 Lądowanie awaryjne – warunki dynamiczne

26.100 Położenie wyjść awaryjnych

26.105 Dostęp do wyjść awaryjnych

26.110 Oznakowania wyjść awaryjnych

26.120 Oświetlenie awaryjne wnętrza i jego działanie

26.150 Wnętrza przedziałów

26.155 Palność wykładzin przedziałów ładunkowych

26.156 Materiały do izolacji termicznej lub akustycznej

26.160 Zabezpieczenie pożarowe toalet

26.170 Gaśnice

26.200 Ostrzeganie dźwiękowe podwozia

26.250 Działanie systemów drzwi kabiny załogi lotniczej – pojedyncza niesprawność

PODCZĘŚĆ C – DUŻE ŚMIGŁOWCE

26.400 Gaśnice”;

2) dodaje się pkt 26.60 w brzmieniu:

„26.60 Lądowanie awaryjne – warunki dynamiczne

Operatorzy dużych samolotów eksploatowanych w zarobkowym transporcie lotniczym pasażerów, którym wydano certyfikat typu w dniu 1 stycznia 1958 r. lub później, oraz w odniesieniu do których świadectwo zdolności do lotu zostało po raz pierwszy wydane w dniu 18 lutego 2021 r. lub później, wykazują, w odniesieniu do każdej konstrukcji fotela zatwierdzonej do wykorzystania podczas kołowania, startu lub lądowania, że osoba zajmująca fotel jest chroniona w przypadku narażenia na obciążenia wynikające z warunków lądowania awaryjnego. Należy tego dowieść w jeden z następujących sposobów:

a) pomyślnie zakończone badania dynamiczne;

b) racjonalna analiza zapewniająca równoważny poziom bezpieczeństwa na podstawie badań dynamicznych konstrukcji podobnego typu fotela.

Obowiązek określony w akapicie pierwszym nie ma zastosowania do następujących foteli:

a) fotele załogi lotniczej;

b) fotele w samolotach o niskiej liczbie miejsc pasażerskich, wykonujących wyłącznie nieregularne operacje zarobkowego transportu lotniczego na żądanie.”;

3) dodaje się pkt 26.156 w brzmieniu:

„26.156 Materiały do izolacji termicznej lub akustycznej

Operatorzy dużych samolotów użytkowanych w zarobkowym transporcie lotniczym, którym wydano certyfikat typu w dniu 1 stycznia 1958 r. lub później, zapewniają, by:

- a) w odniesieniu do samolotów, w przypadku których świadectwo zdatności do lotu wydano po raz pierwszy przed dniem 18 lutego 2021 r., w przypadku zainstalowania nowych materiałów do izolacji termicznej lub akustycznej w dniu 18 lutego 2021 r. lub później, te nowe materiały posiadają właściwości w zakresie odporności na rozprzestrzenianie się płomienia zapobiegające ryzyku rozprzestrzeniania się płomienia w samolocie lub zmniejszające to ryzyko;
- b) w odniesieniu do samolotów, w przypadku których indywidualne świadectwo zdatności do lotu wydano po raz pierwszy w dniu 18 lutego 2021 r. lub później, materiały do izolacji termicznej lub akustycznej posiadają właściwości w zakresie odporności na rozprzestrzenianie się płomienia zapobiegające ryzyku rozprzestrzeniania się płomienia w samolocie lub zmniejszające to ryzyko;
- c) w odniesieniu do samolotów, w przypadku których indywidualne świadectwo zdatności do lotu wydano po raz pierwszy w dniu 18 lutego 2021 r. lub później, posiadających co najmniej 20 miejsc pasażerskich, materiały do izolacji termicznej i akustycznej (w tym środki służące do przymocowania materiałów do kadłuba) zainstalowane w dolnej połowie samolotu posiadają właściwości w zakresie odporności na przedostawanie się płomienia, zapobiegające ryzyku przedostawania się płomienia do samolotu po wypadku lub zmniejszające to ryzyko oraz zapewniające warunki umożliwiające przeżycie w kabinie w czasie potrzebnym do ewakuacji samolotu.”;

4) dodaje się pkt 26.170 w brzmieniu:

„26.170 Gaśnice

Operatorzy dużych samolotów zapewniają, by w następujących gaśnicach nie stosowano halonu jako środka gaśniczego:

- a) wbudowane gaśnice dla każdego zbiornika na odpady z toalet przeznaczonego na ręczniki, papier lub odpady w dużych samolotach, w przypadku których indywidualne świadectwo zdatności do lotu wydano po raz pierwszy w 18 lutego 2020 r. lub później;
- b) gaśnice przenośne w dużych samolotach, w przypadku których indywidualne świadectwo zdatności do lotu wydano po raz pierwszy w dniu 18 maja 2019 r. lub później.”;

5) dodaje się podczęść C w brzmieniu:

„PODCZEŚĆ C – DUŻE ŚMIGŁOWCE

26.400 Gaśnice

Operatorzy dużych śmigłowców zapewniają, by w następujących gaśnicach nie stosowano halonu jako środka gaśniczego:

- a) wbudowane gaśnice dla każdego zbiornika na odpady z toalet przeznaczonego na ręczniki, papier lub odpady w dużych śmigłowcach, w przypadku których indywidualne świadectwo zdatności do lotu wydano po raz pierwszy w dniu 18 lutego 2020 r. lub później;
 - b) gaśnice przenośne w dużych śmigłowcach, w przypadku których indywidualne świadectwo zdatności do lotu wydano w dniu 18 maja 2019 r. lub później.”.
-

DECYZJE

DECYZJA RADY (UE) 2019/134

z dnia 21 stycznia 2019 r.

w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte, w imieniu Unii Europejskiej, w ramach Wspólnego Komitetu EOG w sprawie zmiany załącznika IX (Usługi finansowe) do Porozumienia EOG

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114 w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2894/94 z dnia 28 listopada 1994 r. w sprawie uzgodnień dotyczących stosowania Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 1 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym ⁽²⁾ (zwane dalej „Porozumieniem EOG”) weszło w życie dnia 1 stycznia 1994 r.
- (2) Zgodnie z art. 98 Porozumienia EOG Wspólny Komitet EOG może podjąć decyzję o zmianie, między innymi, załącznika IX do tego Porozumienia, w którym zawarto postanowienia dotyczące usług finansowych.
- (3) W Porozumieniu EOG należy uwzględnić rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014 ⁽³⁾.
- (4) Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik IX do Porozumienia EOG.
- (5) Stanowisko Unii w ramach Wspólnego Komitetu EOG powinno zatem być oparte na załączonym projekcie decyzji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Wspólnego Komitetu EOG w sprawie proponowanej zmiany załącznika IX (Usługi finansowe) do Porozumienia EOG, oparte jest na projekcie decyzji Wspólnego Komitetu EOG dołączonym do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 21 stycznia 2019 r.

W imieniu Rady
F. MOGHERINI
Przewodnicząca

⁽¹⁾ Dz.U. L 305 z 30.11.1994, s. 6.

⁽²⁾ Dz.U. L 1 z 3.1.1994, s. 3.

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie usprawnienia rozrachunku papierów wartościowych w Unii Europejskiej i w sprawie centralnych depozytów papierów wartościowych, zmieniające dyrektywę 98/26/WE i 2014/65/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 236/2012 (Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 1).

PROJEKT

DECYZJA WSPÓLNEGO KOMITETU EOG NR ...
z dnia ...
zmieniająca załącznik IX (Usługi finansowe) do Porozumienia EOG

WSPÓLNY KOMITET EOG,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym (zwane dalej „Porozumieniem EOG”), w szczególności jego art. 98,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W Porozumieniu EOG należy uwzględnić rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie usprawnienia rozrachunku papierów wartościowych w Unii Europejskiej i w sprawie centralnych depozytów papierów wartościowych, zmieniające dyrektywy 98/26/WE i 2014/65/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 236/2012 ⁽¹⁾, sprostowane w Dz.U. L 349 z 21.12.2016, s. 8.
- (2) Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik IX do Porozumienia EOG,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W załączniku IX do Porozumienia EOG wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w pkt 16b (dyrektywa 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady) i pkt 31ba (dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE) dodaje się tiret w brzmieniu:

„— **32014 R 0909:** rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. (Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 1), sprostowanym w Dz.U. L 349 z 21.12.2016, s. 8.”;

- 2) w pkt 29f (rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 236/2012) dodaje się, co następuje:

„, zmienione:

— **32014 R 0909:** rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. (Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 1), sprostowanym w Dz.U. L 349 z 21.12.2016, s. 8.”;

- 3) po pkt 31bea (rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 594/2014) dodaje się punkt w brzmieniu:

„31bf. **32014 R 0909:** rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie usprawnienia rozrachunku papierów wartościowych w Unii Europejskiej i w sprawie centralnych depozytów papierów wartościowych, zmieniające dyrektywy 98/26/WE i 2014/65/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 236/2012 (Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 1), sprostowane w Dz.U. L 349 z 21.12.2016, s. 8.

Przepisy tego rozporządzenia, do celów niniejszego Porozumienia, rozumie się z uwzględnieniem następujących dostosowań:

- a) nie naruszając postanowień Protokołu 1 do niniejszego Porozumienia i o ile niniejsze Porozumienie nie stanowi inaczej, pojęcia »państwo członkowskie (państwa członkowskie)« i »właściwe organy« należy rozumieć jako obejmujące – poza znaczeniem nadanym im w rozporządzeniu – odpowiednio państwa EFTA oraz ich właściwe organy;
- b) odesłanie do »członków ESCB« lub »banków centralnych« należy rozumieć jako obejmujące – poza znaczeniem nadanym im w rozporządzeniu – krajowe banki centralne państw EFTA;
- c) Liechtenstein może zezwolić centralnym depozytom papierów wartościowych państw trzecich świadczącym już usługi, o których mowa w art. 25 ust. 2, na rzecz pośredników finansowych w Liechtensteinie lub posiadającym już oddział w Liechtensteinie, na dalsze świadczenie usług, o których mowa w art. 25 ust. 2, przez okres nieprzekraczający 5 lat od daty wejścia w życie decyzji Wspólnego Komitetu EOG nr .../... z dnia ... r. [niniejsza decyzja];

⁽¹⁾ Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 1.

- d) w art. 1 ust. 3 wyrazy »prawa Unii« zastępuje się wyrazami »Porozumienia EOG«;
- e) w art. 12 ust. 3 wyrazy »unijne waluty« zastępuje się wyrazami »waluty urzędowe umawiających się Stron Porozumienia EOG«;
- f) w art. 13 i w art. 14 ust. 1 akapit pierwszy po wyrazach »odpowiednie organy« dodaje się wyrazy », Urząd Nadzoru EFTA«;
- g) w art. 19 ust. 3, art. 33 ust. 3, art. 49 ust. 4, art. 52 ust. 2 oraz art. 53 ust. 3 wyrazy »EUNGiPW, który« zastępuje się wyrazami »EUNGiPW. EUNGiPW lub, w stosownym przypadku, Urząd Nadzoru EFTA«;
- h) w art. 24 ust. 5:
 - (i) w akapicie pierwszym i drugim po wyrazie »EUNGiPW« dodaje się wyrazy »oraz, w przypadkach dotyczących państwa EFTA, Urząd Nadzoru EFTA«;
 - (ii) w akapicie trzecim wyrazy »EUNGiPW, który« zastępuje się wyrazami »EUNGiPW. EUNGiPW lub, w stosownym przypadku, Urząd Nadzoru EFTA«;
- i) w art. 34 ust. 8 wyrazy »unijnych zasad dotyczących konkurencji« zastępuje się wyrazami »zasad dotyczących konkurencji mających zastosowanie zgodnie z Porozumieniem EOG«;
- j) w art. 38 ust. 5 wyrazy »17 września 2014 r.« zastępuje się wyrazami »wejścia w życie decyzji Wspólnego Komitetu EOG nr .../... z dnia ... r. [niniejsza decyzja]«;
- k) w art. 49 ust. 1 w odniesieniu do państw EFTA wyrazy »do dnia 18 grudnia 2014 r.« zastępuje się wyrazami »trzech miesięcy od daty wejścia w życie decyzji Wspólnego Komitetu EOG nr .../... z dnia ... r. [niniejsza decyzja]«;
- l) w art. 55:
 - (i) w ust. 5 i 6 wyrazy »prawa unijnego« i »prawem unijnym« zastępuje się odpowiednio wyrazami »Porozumienia EOG« i »Porozumieniem EOG«;
 - (ii) w ust. 6 po wyrazie »EUNGiPW« dodaje się wyrazy »lub, w stosownych przypadkach, Urząd Nadzoru EFTA«;
- m) w art. 58 ust. 3 i art. 69 ust. 1 w odniesieniu do państw EFTA wyrazy »do dnia 16 grudnia 2014 r.« wyrazami »trzech miesięcy od daty wejścia w życie decyzji Wspólnego Komitetu EOG nr .../... z dnia ... r. [niniejsza decyzja]«;
- n) w art. 61 ust. 1 w odniesieniu do państw EFTA wyrazy »do dnia 18 września 2016 r.« zastępuje się wyrazami »w terminie roku od daty wejścia w życie decyzji Wspólnego Komitetu EOG nr .../... z dnia ... r. [niniejsza decyzja]«;
- o) w art. 69 ust. 2 i 5 w odniesieniu do państw EFTA po wyrazach »wejścia w życie« dodaje się wyrazy »w EOG«;
- p) w art. 76 w odniesieniu do państw EFTA:
 - (i) w ust. 4, 5 i 6 po wyrazach »wejście w życie« dodaje się wyrazy »decyzji Wspólnego Komitetu EOG zawierającej«;
 - (ii) w ust. 5 wyrazy »do dnia 13 czerwca 2017 r.« zastępuje się wyrazami »w terminie sześciu miesięcy od daty wejścia w życie decyzji Wspólnego Komitetu EOG zawierającej dyrektywę 2014/65/UE i rozporządzenie (UE) nr 600/2014«;
 - (iii) w ust. 7 wyrazy »przed dniem 3 stycznia 2017 r.« zastępuje się wyrazami »zanim akty te będą stosowane w EOG«.

Artykuł 2

Teksty rozporządzenia (UE) nr 909/2014 (sprostowanego w Dz.U. L 349 z 21.12.2016, s. 8) w języku islandzkim i norweskim, które zostaną opublikowane w Suplemencie EOG do Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej, są autentyczne.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem [...] pod warunkiem dokonania wszystkich notyfikacji przewidzianych w art. 103 ust. 1 Porozumienia EOG (*).

(*) [Nie wskazano wymogów konstytucyjnych.] [Wskazano wymogi konstytucyjne.]

Artykuł 4

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w sekcji EOG i w Suplemencie EOG do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli

W imieniu Wspólnego Komitetu EOG
Przewodniczący
Sekretarze Wspólnego Komitetu EOG

DECYZJA RADY (WPZiB) 2019/135**z dnia 28 stycznia 2019 r.****zmieniająca decyzję 2011/72/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Tunezji**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 29,

uwzględniając wniosek Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 31 stycznia 2011 r. Rada przyjęła decyzję 2011/72/WPZiB ⁽¹⁾ dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Tunezji.
- (2) Na podstawie przeglądu decyzji 2011/72/WPZiB stwierdzono, że należy przedłużyć obowiązywanie środków ograniczających do dnia 31 stycznia 2020 r. i skreślić wpis dotyczący jednej osoby.
- (3) W związku z tym należy odpowiednio zmienić decyzję 2011/72/WPZiB,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W decyzji 2011/72/WPZiB wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 5

Niniejszą decyzję stosuje się do dnia 31 stycznia 2020 r. Jest ona przedmiotem ciągłego przeglądu. Jej okres obowiązywania może być przedłużany lub może być ona zmieniana, stosowanie do przypadku, jeżeli Rada uzna, że jej cele nie zostały osiągnięte.”;

- 2) w załączniku wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 28 stycznia 2019 r.

W imieniu Rady

P. DAEA

Przewodniczący

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2011/72/WPZiB z dnia 31 stycznia 2011 r. dotycząca środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Tunezji (Dz.U. L 28 z 2.2.2011, s. 62).

ZAŁĄCZNIK

W załączniku do decyzji 2011/72/WPZiB skreśla się wpis 28. (Mohamed Marwan Ben Ali Ben Mohamed MABROUK).

DECYZJA RADY (UE) 2019/136**z dnia 28 stycznia 2019 r.**

w sprawie stanowiska, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach grupy roboczej ds. wina ustanowionej na mocy Umowy o partnerstwie gospodarczym między Unią Europejską a Japonią, w odniesieniu do formularzy, które mają być stosowane w celu sporządzania świadectw na potrzeby przywozu do Unii Europejskiej produktów winiarskich pochodzących z Japonii, oraz w odniesieniu do zasad wdrożenia samopoświadczenia

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 4 akapit pierwszy w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Umowa o partnerstwie gospodarczym między Unią Europejską a Japonią ⁽¹⁾ (zwana dalej „Umową”) została zawarta przez Unię na mocy decyzji Rady (UE) 2018/1907 ⁽²⁾. Wchodzi ona w życie z dniem 1 lutego 2019 r.
- (2) Zgodnie z art. 2.28 ust. 1 Umowy, świadectwo uwierzytelnione zgodnie z przepisami ustawowymi i wykonawczymi Japonii, w tym świadectwo własne sporządzone przez producenta upoważnionego przez właściwy organ władz Japonii, wystarcza jako dokument dowodzący, że spełniono wymogi w zakresie przywozu i sprzedaży w Unii produktów winiarskich pochodzących z Japonii.
- (3) Zgodnie z art. 2.28 ust. 2 Umowy grupa robocza ds. wina ma przyjąć w drodze decyzji warunki dotyczące wykonania ust. 1 tego artykułu, w szczególności wzory formularzy, które mają być stosowane, oraz informacji, które mają być podawane w świadectwach.
- (4) Art. 2.35 ust. 2 lit. a) Umowy przewiduje, że grupa robocza ds. wina ma przyjmować zasady dotyczące samopoświadczenia.
- (5) Zgodnie z art. 2.35 ust. 3 Umowy pierwsze posiedzenie grupy roboczej ds. wina odbędzie się w dniu wejścia w życie Umowy.
- (6) Podczas swego pierwszego posiedzenia w dniu 1 lutego 2019 r., grupa robocza ds. wina ma przyjąć decyzję w sprawie formularzy, które mają być stosowane w celu sporządzania świadectw na potrzeby przywozu do Unii produktów winiarskich pochodzących z Japonii, oraz w sprawie zasad samopoświadczenia, co pozwoli na skuteczne wdrożenie Umowy, a co za tym idzie, uprości przywóz produktów winiarskich pochodzących z Japonii. Planowane formularze i zasady wdrożenia samopoświadczenia są zgodne z polityką Unii mającą na celu ułatwienie handlu z państwami trzecimi, które zawarły umowy z Unią, i współpracę z nimi w zakresie zapobiegania nadużyciom.
- (7) Należy określić stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii w ramach grupy roboczej ds. wina.
- (8) Stanowisko Unii w ramach grupy roboczej ds. wina powinno zatem opierać się na dołączonym projekcie decyzji,

PRZYMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii w ramach grupy roboczej ds. wina podczas pierwszego jej posiedzenia, opiera się na projekcie decyzji dołączonej do niniejszej decyzji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 330 z 27.12.2018, s. 3.

⁽²⁾ Decyzja Rady (UE) 2018/1907 z dnia 20 grudnia 2018 r. w sprawie zawarcia między Unią Europejską a Japonią Umowy o partnerstwie gospodarczym (Dz.U. L 330 z 27.12.2018, s. 1).

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 28 stycznia 2019 r.

W imieniu Rady
P. DAEA
Przewodniczący

PROJEKT

DECYZJA GRUPY ROBOCZEJ DS. WINA UE-JAPONIA NR 1/2019**z dnia ...**

w sprawie przyjęcia formularzy, które mają być stosowane w celu sporządzenia świadectw na potrzeby przywozu do Unii Europejskiej produktów winiarskich pochodzących z Japonii, oraz w sprawie zasad wdrożenia samopoświadczenia

GRUPA ROBOCZA DS. WINA,

uwzględniając Umowę o partnerstwie gospodarczym między Unią Europejską a Japonią (zwanej dalej „Umową”), w szczególności jej art. 2.28 i 2.35,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Umowa o partnerstwie gospodarczym między Unią Europejską a Japonią (zwana dalej „Umową”) wchodzi w życie z dniem 1 lutego 2019 r.
- (2) W art. 22.4 Umowy ustanawia się grupę roboczą ds. wina, która jest odpowiedzialna między innymi za skuteczne wdrożenie i funkcjonowanie sekcji C i załącznika 2-E do Umowy.
- (3) Zgodnie z art. 2.28 ust. 1 Umowy, świadectwo uwierzytelnione zgodnie z przepisami ustawowymi i wykonawczymi Japonii, w tym świadectwo własne sporządzone przez producenta upoważnionego przez właściwy organ władz Japonii, wystarcza jako dokument dowodzący, że spełniono wymogi w zakresie przywozu i sprzedaży w Unii produktów winiarskich pochodzących z Japonii, o których mowa w art. 2.25, 2.26 lub 2.27 Umowy.
- (4) Zgodnie z art. 2.28 ust. 2 lit. a) Umowy formularze, które mają być stosowane w celu sporządzania świadectw, oraz informacje, które mają być podawane w świadectwach, ma określić w drodze decyzji grupa robocza ds. wina ustanowiona na mocy art. 22.4 Umowy.
- (5) Zgodnie z art. 2.35 ust. 2 lit. a) Umowy grupa robocza ds. wina ma przyjąć zasady dotyczące samopoświadczenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ::

Artykuł 1

1. Formularz, który ma być stosowany w celu sporządzania świadectw uwierzytelnionych zgodnie z japońskimi przepisami ustawowymi i wykonawczymi, jest określony w załączniku I do niniejszej decyzji.
2. Formularz, który ma być stosowany w celu sporządzania świadectw własnych przez producenta upoważnionego przez właściwy organ władz Japonii, jest określony w załączniku II do niniejszej decyzji.
3. Zasady dotyczące samopoświadczenia przez producentów upoważnionych przez właściwy organ władz Japonii, są określone w załączniku III do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

W imieniu grupy roboczej ds. wina

[...]

Przyznanie (wprowadzenie do obrotu i wydanie wyciągów)

Ilość	10. Nr i data dokumentu celnego dotyczącego dopuszczenia do obrotu oraz nr i data wyciągu	11. Pełna nazwa i adres odbiorcy (wyciąg)	12. Pieczęć właściwego organu
Dostępne			
Przyznane			
Dostępne			
Przyznane			
Dostępne			
Przyznane			
13. Uwagi uzupełniające			

10. SPRAWOZDANIE Z ANALIZY (zawierające analityczną charakterystykę opisanego wyżej produktu)

DLA MOSZCZU WINOGRONOWEGO I SOKU WINOGRONOWEGO

Nie są wymagane żadne informacje.

DLA WINA I MOSZCZU WINOGRONOWEGO W TRAKCIE FERMENTACJI

— **Rzeczywista objętościowa zawartość alkoholu:**

DLA WSZYSTKICH PRODUKTÓW

— **Zawartość dwutlenku siarki ogółem:**— **Kwasowość ogółem:**

Stempel upoważnionego producenta:

Miejsce i data:

Podpis, imię i nazwisko oraz stanowisko upoważnionego producenta:

Przyznanie (wprowadzenie do obrotu i wydanie wyciągów)

Ilość	11. Nr i data dokumentu celnego dotyczącego dopuszczenia do obrotu oraz nr i data wyciągu	12. Pełna nazwa i adres odbiorcy (wyciąg)	13. Pieczęć właściwego organu
Dostępne			
Przyznane			
Dostępne			
Przyznane			
Dostępne			
Przyznane			
14. Uwagi uzupełniające			

ZAŁĄCZNIK III

Zasady dotyczące samopoświadczenia

1. National Research Institute of Brewing, pod nadzorem Ministerstwa Finansów Japonii,
 - a) wyznacza indywidualnie producentów upoważnionych w Japonii do sporządzania świadectw własnych, o których mowa w art. 2.28 Umowy o partnerstwie gospodarczym między Unią Europejską a Japonią;
 - b) nadzoruje i kontroluje upoważnionych producentów; oraz
 - c) przesyła Unii Europejskiej:
 - dwa razy w roku w styczniu i lipcu nazwy i adresy upoważnionych producentów wraz z ich oficjalnymi numerami rejestracyjnymi; oraz
 - zawiadamia niezwłocznie o wszelkich zmianach nazw i adresów lub o wycofaniu upoważnienia dla któregośkolwiek z producentów.
2. Unia Europejska niezwłocznie publikuje i aktualizuje nazwy i adresy upoważnionych producentów w wykazie zatytułowanym „Właściwe organy państw trzecich, wyznaczone laboratoria oraz producenci i przetwórcy upoważnieni do sporządzania dokumentów VI-1 dotyczących przywozu wina do UE”, który to wykaz jest dostępny na oficjalnej stronie internetowej Komisji Europejskiej:

ec.europa.eu/agriculture/sites/agriculture/files/wine/lists/06.pdf

DECYZJA EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO (UE) 2019/137**z dnia 23 stycznia 2019 r.****w sprawie wyboru dostawców usług sieciowych jednolitego punktu dostępu do infrastruktur rynkowych Eurosystemu (ESMIG) (EBC/2019/2)**

RADA PREZESÓW EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając Statut Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego, w szczególności art. 3 ust. 1 i art. 12 ust. 1, a także art. 17, 18 i 22,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Jednolity punkt dostępu do infrastruktur rynkowych Eurosystemu (*Eurosystem Single Market Infrastructure Gateway – ESMIG*) jest elementem technicznym przewidzianym w ramach projektu konsolidacyjnego T2-T2S, umożliwiającym bezpośrednio połączonym uczestnikom rynku jednolity dostęp do wszystkich infrastruktur rynkowych Eurosystemu. Za pośrednictwem jednej konfiguracji technicznej ESMIG będzie zapewniać takim uczestnikom dostęp do systemu TARGET2 (T2), w tym do usługi natychmiastowego rozrachunku płatności w systemie rozliczeniowym TARGET (*TARGET Instant Payment Settlement – TIPS*), systemu TARGET2-Securities (T2S), systemu zarządzania zabezpieczeniami Eurosystemu (*Eurosystem Collateral Management System – ECMS*) oraz potencjalnie do innych usług i aplikacji związanych z infrastrukturą rynkową Eurosystemu.
- (2) W trakcie posiedzenia w dniach 23–24 kwietnia 2018 r. Rada ds. Infrastruktury Rynku (*Market Infrastructure Board*) podjęła decyzję, że Deutsche Bundesbank, Banco de España, Banque de France oraz Banca d'Italia (zwane dalej „dostarczającymi KBC”) poczynią niezbędne przygotowania celem wybrania nie więcej niż trzech dostawców usług sieciowych zapewniających usługi połączeniowe z ESMIG, oraz że procedurę wyboru dostawców prowadzić będzie Banca d'Italia.
- (3) Podczas tego posiedzenia Rada ds. Infrastruktury Rynku zadecydowała ponadto, że Banca d'Italia będzie ramieniem wykonawczym Eurosystemu w zakresie procedury wyboru dostawców. Rada ds. Infrastruktury Rynku zdecydowała również, że wskazanie członków panelu dokonującego wyboru dostawców będzie należało do jej zadań, ponieważ określenie kryteriów wyboru oraz ostateczny rezultat decyzji podjętej przez panel dokonujący wyboru dostawców na podstawie tych kryteriów należy do zakresu obowiązków i odpowiedzialności banków centralnych Eurosystemu. Do zadań Banca d'Italia należeć będzie właściwe przeprowadzenie procedury wyboru dostawców, a odpowiedzialność ponoszona przez Banca d'Italia w odniesieniu do tej procedury jest odrębna od odpowiedzialności spoczywającej na grupie dostarczających KBC zgodnie z umową pomiędzy poziomami 2 i 3.
- (4) Celem procedury wyboru dostawców jest powierzenie dostawcom usług sieciowych realizacji szeregu uprzednio zdefiniowanych usług połączeniowych, wiążącej się z zaprojektowaniem, wdrożeniem, dostawą i obsługą przez dostawców usług sieciowych ESMIG rozwiązań połączeniowych zapewniających bezpieczną wymianę informacji handlowych pomiędzy bezpośrednio połączonymi uczestnikami rynku a infrastrukturami rynkowymi Eurosystemu za pośrednictwem ESMIG.
- (5) Procedura wyboru dostawców usług sieciowych ESMIG wchodzi w zakres dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE⁽¹⁾ wdrożonej do prawa krajowego państwa członkowskiego upoważnionego banku centralnego.
- (6) Banca d'Italia został wyznaczony przez Radę Prezesów do przeprowadzenia procedury wyboru dostawców usług sieciowych ESMIG.
- (7) Banca d'Italia zaakceptował wyznaczenie do przeprowadzenia procedury wyboru dostawców usług sieciowych ESMIG i wyraził gotowość podjęcia działań zgodnych z postanowieniami niniejszej decyzji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Definicje

Użyte w niniejszej decyzji terminy oznaczają:

- a) „Rada ds. Infrastruktury Rynku” – organ zarządzania, którego misją jest wspieranie Rady Prezesów poprzez zapewnianie utrzymywania i dalszego rozwijania infrastruktur i platform rynkowych Eurosystemu w obszarze rozrachunku gotówkowego, rozrachunku papierów wartościowych i zarządzania zabezpieczeniem w sposób zgodny z określonymi w Traktacie celami Europejskiego Systemu Banków Centralnych (ESBC), potrzebami biznesowymi ESBC, postępem technologicznym, jak również mającymi aktualnie zastosowanie wymogami regulacyjnymi i nadzorczymi;

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania koncesji (Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 1).

- b) „dostawca usług sieciowych ESMIG” – dostawcę usług sieciowych, który podpisał umowę koncesji na dostarczanie usług połączeniowych;
- c) „usługi połączeniowe” – bezpośrednie połączenie sieciowe z ESMIG, którego ustanowienie przez dostawcę usług sieciowych ESMIG umożliwia bezpośrednio połączonemu uczestnikowi rynku korzystanie z usług związanych z infrastrukturą rynkową Eurosystemu oraz realizowanie zadań i obowiązków ich dotyczących;
- d) „koncesja” – prawo przyznane dostawcy usług sieciowych przez banki centralne Eurosystemu do dostarczania bezpośrednio połączonym uczestnikom rynku szeregu uprzednio zdefiniowanych usług połączeniowych, wiążące się z zaprojektowaniem, wdrożeniem, dostawą i obsługą przez dostawców usług sieciowych ESMIG rozwiązań połączeniowych zapewniających bezpieczną wymianę danych elektronicznych pomiędzy bezpośrednio połączonymi uczestnikami rynku a infrastrukturami rynkowymi Eurosystemu za pośrednictwem ESMIG;
- e) „panel dokonujący wyboru dostawców” – grupę trzech ekspertów, w skład której wchodzi dwóch przedstawicieli upoważnionego banku centralnego (w tym jeden w charakterze przewodniczącego), a także jeden przedstawiciel banku centralnego Eurosystemu; członków panelu dokonującego wyboru dostawców wskazuje Rada ds. Infrastruktury Rynku, a formalnie mianuje upoważniony bank centralny;
- f) „bank centralny Eurosystemu” – Europejski Bank Centralny (EBC) lub krajowy bank centralny państwa członkowskiego, którego walutą jest euro;
- g) „umowa pomiędzy poziomami 2 i 3” – umowę dostawy i eksploatacji negocjowaną pomiędzy Radą ds. Infrastruktury Rynku a dostarczającymi KBC, podlegającą zatwierdzeniu przez Radę Prezesów a następnie podpisaniu przez banki centralne Eurosystemu i dostarczające KBC. Umowa ta będzie dodatkowo precyzować zadania i obowiązki dostarczających KBC, Rady ds. Infrastruktury Rynku oraz banków centralnych Eurosystemu;
- h) „bezpośrednio połączony uczestnik rynku” – dowolny podmiot uprawniony do wymiany danych elektronicznych z infrastrukturą rynkową Eurosystemu;
- i) „upoważniony bank centralny” – krajowy bank centralny państwa członkowskiego, którego walutą jest euro, wyznaczony przez Radę Prezesów do przeprowadzenia procedury wyboru dostawców usług sieciowych ESMIG, któremu banki centralne Eurosystemu przekazały uprawnienie do podpisania umowy koncesji z każdym z wybranych oferentów w imieniu i na rzecz banków centralnych Eurosystemu;
- j) „usługi związane z infrastrukturą rynkową Eurosystemu” – usługi świadczone przez infrastruktury rynkowe banków centralnych Eurosystemu, obejmujące usługi w ramach systemu TARGET (w tym usługę T2, usługę natychmiastowego rozrachunku płatności w systemie rozliczeniowym TARGET (TIPS) oraz usługę TARGET2-Securities (T2S)), system zarządzania zabezpieczeniami Eurosystemu (ECMS) oraz inne usługi świadczone w ramach infrastruktur rynkowych Eurosystemu, platformy i aplikacje w zakresie rozrachunku gotówkowego, rozrachunku papierów wartościowych i zarządzania zabezpieczeniami;
- k) „umowa koncesji” – umowę podlegającą prawu krajowemu państwa członkowskiego upoważnionego banku centralnego, której treść proponuje Rada ds. Infrastruktury Rynku a zatwierdza Rada Prezesów, określającą wzajemne prawa i obowiązki banków centralnych Eurosystemu oraz odpowiednich dostawców usług sieciowych ESMIG;
- l) „wybrany oferent” – uczestnik procedury wyboru dostawców usług sieciowych ESMIG, któremu przyznano umowę koncesji;
- m) „ogłoszenie o zamówieniu” – ogłoszenie o procedurze wyboru dostawców publikowane przez upoważniony bank centralny zgodnie z art. 3 ust. 2 lit. e);
- n) „zasady przyznawania koncesji” – szczegółowe zasady przeprowadzania procedury wyboru dostawców stanowiące część dokumentacji procedury wyboru dostawców podlegającej opublikowaniu;
- o) „dokumentacja procedury wyboru dostawców” – ogłoszenie o wyborze dostawców, ogłoszenie o zamówieniu, a także zasady przyznawania koncesji wraz z załącznikami i dokumentami dodatkowymi;
- p) „test akceptacji sieci” – test przeprowadzany przez dostawcę usług sieciowych ESMIG po podpisaniu umowy koncesji, mający na celu weryfikację zgodności oferowanego przez niego rozwiązania z podstawowymi wymogami w zakresie funkcjonalności, odporności i bezpieczeństwa;
- q) „data uruchomienia” – datę, w której pierwsza infrastruktura rynkowa Eurosystemu zacznie wykorzystywać usługi połączeniowe w codziennej działalności.

Artykuł 2

Upoważniony bank centralny

1. Banca d'Italia jest bankiem centralnym Eurosystemu wyznaczonym przez Radę Prezesów do przeprowadzenia procedury wyboru dostawców usług sieciowych ESMIG i do podpisania umów koncesji z wybranymi oferentami zgodnie z niniejszą decyzją.
2. Działając na rzecz banków centralnych Eurosystemu, upoważniony bank centralny:
 - a) planuje procedurę wyboru dostawców i sporządza dokumentację procedury wyboru dostawców oraz wszelką stosowną dokumentację zgodnie z art. 3 ust. 2 lit. b);
 - b) we własnym imieniu i na swoją rzecz oraz na rzecz banków centralnych Eurosystemu, przy pełnej współpracy z panelem dokonującym wyboru, dokonuje wyboru dostawców usług sieciowych ESMIG poprzez zapewnienie zasobów ludzkich i rzeczowych niezbędnych do zapewnienia zgodności procedury wyboru dostawców z prawem krajowym swojego państwa członkowskiego;
 - c) zgodnie z decyzją panelu dokonującego wyboru podpisuje każdą umowę koncesji, przy czym całkowita liczba dostawców usług sieciowych ESMIG nie może w żadnym momencie przekroczyć trzech, zgodnie z art. 4 ust. 1;
 - d) reprezentuje banki centralne Eurosystemu wobec dostawców usług sieciowych ESMIG i innych osób trzecich oraz zarządza umowami koncesji zgodnie z art. 4 ust. 5.

Artykuł 3

Warunki wyboru dostawców i warunki przyznawania koncesji

1. Upoważniony bank centralny przeprowadza procedurę wyboru dostawców usług sieciowych ESMIG zgodnie z przepisami krajowymi państwa członkowskiego upoważnionego banku centralnego wdrażającymi dyrektywę 2014/23/UE. Całkowita liczba dostawców usług sieciowych ESMIG nie może w żadnym momencie przekraczać trzech.
2. Upoważniony bank centralny przeprowadza procedurę wyboru dostawców w szczególności zgodnie z następującymi warunkami:
 - a) upoważniony bank centralny przeprowadza procedurę przyznawania koncesji o charakterze otwartym, co oznacza, że ofertę może złożyć każdy zainteresowany podmiot gospodarczy;
 - b) dokumentację procedury wyboru dostawców przygotowują wspólnie banki centralne Eurosystemu i upoważniony bank centralny, a zatwierdza Rada ds. Infrastruktury Rynku;
 - c) wyboru dostawców usług sieciowych ESMIG dokonuje się na podstawie najniższej ceny maksymalnej za standardowy zestaw usług świadczonych na rzecz grupy bezpośrednio połączonych uczestników rynku zgodnie z modelem zatwierdzonym przez Radę ds. Infrastruktury Rynku; całość dokumentacji procedury wyboru dostawców publikuje się w języku angielskim. Upoważniony bank centralny może także opublikować ogłoszenie o zamówieniu w swoim języku urzędowym. Uczestnicy procedury wyboru dostawców składają oferty i całą dokumentację towarzyszącą w języku angielskim;
 - d) upoważniony bank centralny wskazuje w ogłoszeniu o zamówieniu, że procedura wyboru dostawców jest przeprowadzana w jego imieniu i na jego rzecz, jak również na rzecz banków centralnych Eurosystemu;
 - e) upoważniony bank centralny publikuje ogłoszenie o zamówieniu co najmniej w: a) Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej; b) właściwym krajowym dzienniku urzędowym państwa członkowskiego upoważnionego banku centralnego; c) dwóch gazetach krajowych; oraz d) *Financial Times* i *The Economist*. Dokumentację procedury wyboru dostawców publikuje się na stronie internetowej upoważnionego banku centralnego. Ogłoszenie o zamówieniu publikuje się także na stronie internetowej EBC, dodając link do strony internetowej upoważnionego banku centralnego w celu zapewnienia dostępu do całości dokumentacji procedury wyboru dostawców;
 - f) upoważniony bank centralny jest zobowiązany do udzielania odpowiedzi na pytania przesyłane w trakcie procedury wyboru dostawców na adres poczty elektronicznej wskazany w ogłoszeniu o zamówieniu. Odpowiedzi na pytania w kwestiach mających znaczenie dla ogółu zainteresowanych podlegają opublikowaniu przez upoważniony bank centralny i EBC na ich stronach internetowych;
 - g) członków panelu dokonującego wyboru dostawców wskazuje Rada ds. Infrastruktury Rynku, a formalnie mianuje upoważniony bank centralny niezwłocznie po zakończeniu okresu składania ofert;

- h) członkowie panelu dokonującego wyboru dostawców są zobowiązani do podpisania oświadczenia o braku konfliktu interesów zatwierdzonego przez Radę ds. Infrastruktury Rynku;
 - i) upoważniony bank centralny jest odpowiedzialny za aspekty operacyjne procedury wyboru dostawców;
 - j) do zadań panelu dokonującego wyboru dostawców należy m.in. analiza dokumentacji administracyjnej oraz podejmowanie decyzji o wykluczeniu z procedury wyboru dostawców oferentów niespełniających wymogów uczestnictwa. Panel dokonujący wyboru dostawców ocenia rażąco niskie oferty w sposób zgodny z zasadami określonymi w dokumentacji procedury wyboru dostawców. Panel dokonujący wyboru dostawców szereguje niewykluczonych z procedury wyboru dostawców oferentów w porządku od najmniej do najbardziej korzystnej ekonomicznie oferty;
 - k) upoważniony bank centralny formalnie przekazuje wszystkie decyzje panelu dokonującego wyboru dostawców odpowiednim oferentom, korzystając z bezpiecznych i szybkich środków komunikacji pisemnej.
3. Po uszeregowaniu oferentów w sposób zgodny z ust. 3 lit. j) (propozycja dotycząca przyznania koncesji) upoważniony bank centralny dokonuje, na własną odpowiedzialność, wewnętrznej kontroli prawidłowości proceduralnej weryfikującej sposób przeprowadzenia procedury wyboru dostawców. Po pomyślnym przeprowadzeniu kontroli prawidłowości proceduralnej upoważniony bank centralny wydaje ostateczną decyzję o przyznaniu koncesji i sprawdza, czy każdy z wybranych oferentów spełnia wymogi uczestnictwa oraz czy złożone przez nich oświadczenia są prawdziwe. Jeżeli kontrola prawidłowości proceduralnej okaże się niepomyślna, ostateczna decyzja o przyznaniu koncesji podlega odroczeniu a upoważniony bank centralny podejmuje wszelkie niezbędne działania na mocy prawa krajowego swojego państwa członkowskiego w celu usunięcia nieprawidłowości oraz przeprowadzenia i pomyślnego zakończenia nowej kontroli prawidłowości proceduralnej. Bez uszczerbku dla niezależności upoważnionego banku centralnego jako instytucji zamawiającej na mocy prawa krajowego jego państwa członkowskiego bank ten może zasięgać opinii Rady ds. Infrastruktury Rynku w kwestiach dotyczących sposobów usuwania nieprawidłowości.
4. W odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z procedury wyboru dostawców upoważniony bank centralny działa we własnym imieniu i na własną rzecz oraz na rzecz banków centralnych Eurosystemu. Upoważniony bank centralny przedkłada Radzie ds. Infrastruktury Rynku sprawozdania dotyczące postępów w zakresie procedury wyboru dostawców oraz, bez uszczerbku dla swojej niezależności jako instytucji zamawiającej na mocy prawa krajowego swojego państwa członkowskiego, zasięga opinii Rady ds. Infrastruktury Rynku w przypadku wystąpienia okoliczności niekorzystnie wpływających na plan projektu.
5. Upoważniony bank centralny ponosi koszty związane z zadaniami realizowanymi przez siebie w ramach procedury wyboru dostawców.

Artykuł 4

Umowa koncesji

1. Po zakończeniu przez upoważniony bank centralny procedury wyboru dostawców i przyznania koncesji w sposób zgodny z powyższymi warunkami upoważniony bank centralny podejmuje działania przygotowawcze w celu zawarcia umowy koncesji z każdym z wybranych oferentów w imieniu i na rzecz banków centralnych Eurosystemu. W tym celu banki centralne Eurosystemu przekazują upoważnionemu bankowi centralnemu uprawnienie do podpisania umów koncesji w drodze odrębnego pełnomocnictwa do działania w imieniu i na rzecz banków centralnych Eurosystemu (przedstawicielstwo jawne).
2. Po podpisaniu umowy koncesji dostawca usług sieciowych ESMIG przeprowadza test akceptacji sieci. W przypadku braku pomyślnego przeprowadzenia testu przez dostawcę usług sieciowych ESMIG umowa koncesji podlega rozwiązaniu. W takich okolicznościach upoważniony bank centralny udziela koncesji oferentowi, którego oferta była następna w kolejności po ofertach wybranych oferentów, na takich samych warunkach, jak pierwotna umowa koncesji, oraz na podstawie oferty, którą w trakcie procedury wyboru dostawców złożył oferent zajmujący kolejną pozycję w rankingu.
3. Z zastrzeżeniem poniższych ustępów koncesja przyznana w ramach procedury wyboru dostawców obowiązuje dziesięć lat od daty uruchomienia, tak aby umożliwić dostawcy usług sieciowych ESMIG odzyskanie nakładów inwestycyjnych poczynionych w celu świadczenia usług wraz ze zwrotem z zainwestowanego kapitału, z uwzględnieniem inwestycji wymaganych na realizację konkretnych celów umownych.
4. W przypadku rozwiązania umowy koncesji z dostawcą usług sieciowych ESMIG przed końcem okresu jej obowiązywania, ale po pomyślnym przeprowadzeniu testu akceptacji sieci, Rada ds. Infrastruktury Rynku, według własnego uznania, może nie udzielić zastępczej umowy koncesji, zaoferować ją oferentowi uczestniczącemu w procedurze wyboru dostawców, który znalazł się na kolejnym miejscu na liście rankingowej po wybranych oferentach, albo, jeżeli wspomniana opcja nie jest możliwa z uwagi na listę rankingową, udzielić nowej umowy koncesyjnej innemu dostawcy usług sieciowych w wyniku nowej procedury wyboru dostawców przeprowadzonej przez upoważniony bank centralny. Nową umowę koncesji zawiera się na okres dziesięciu lat.

5. Upoważniony bank centralny jest uprawniony do reprezentowania banków centralnych Eurosystemu wobec dostawców usług sieciowych ESMIG oraz innych podmiotów trzecich w odniesieniu do usług połączeniowych, a także do bieżącego zarządzania umowami koncesji w imieniu i na rzecz banków centralnych Eurosystemu m.in. poprzez egzekwowanie praw i obowiązków banków centralnych Eurosystemu, w tym w ramach postępowań sądowych, w szczególności w odniesieniu do niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązań umownych, roszczeń odszkodowawczych oraz wypowiedzenia, kwestionowania lub zmiany umów. Upoważniony bank centralny jest zobowiązany do składania Radzie ds. Infrastruktury Rynku sprawozdań dotyczących powyższych działań oraz do postępowania w sposób zgodny z decyzjami Rady ds. Infrastruktury Rynku.

6. Upoważniony bank centralny jest zobowiązany do podejmowania wszelkich działań niezbędnych do realizacji obowiązków i zobowiązań dotyczących umów koncesji spoczywających na bankach centralnych Eurosystemu oraz – jeżeli ma to zastosowanie – na upoważnionym banku centralnym, a także do składania Radzie ds. Infrastruktury Rynku sprawozdań dotyczących tych działań oraz do postępowania w sposób zgodny z decyzjami Rady ds. Infrastruktury Rynku podejmowanymi w tym zakresie.

7. Aby umożliwić realizację praw i obowiązków dotyczących umów koncesji spoczywających na bankach centralnych Eurosystemu oraz – jeżeli ma to zastosowanie – na upoważnionym banku centralnym, upoważniony bank centralny otrzymuje wszelkie dotyczące tych umów zawiadomienia, oświadczenia i pozwy, w tym także pisma sądowe.

8. Z zastrzeżeniem art. 5 banki centralne Eurosystemu zwracają upoważnionemu bankowi centralnemu kwoty wydatków w uzasadnionej wysokości poniesionych przez ten bank w ramach zarządzania umowami koncesji i ich monitorowania zgodnie z ust. 5–7.

Artykuł 5

Roszczenia odszkodowawcze

1. Upoważniony bank centralny ponosi względem banków centralnych Eurosystemu odpowiedzialność za straty lub szkody spowodowane oszustwem lub winą umyślną w realizacji jego praw i obowiązków na podstawie niniejszej decyzji. Upoważniony bank centralny ponosi względem banków centralnych Eurosystemu odpowiedzialność za straty lub szkody spowodowane rażącym niedbalstwem w realizacji spoczywających na nim zgodnie z niniejszą decyzją obowiązków; w takim przypadku odpowiedzialność upoważnionego banku centralnego ogranicza się do maksymalnej łącznej kwoty 2 000 000 EUR na rok kalendarzowy.

2. Upoważniony bank centralny ponosi odpowiedzialność za roszczenia odszkodowawcze osób trzecich z tytułu strat lub szkód poniesionych w wyniku oszustwa lub winy umyślnej upoważnionego banku centralnego w realizacji spoczywających na nim zgodnie z niniejszą decyzją obowiązków.

3. Upoważniony bank centralny ponosi odpowiedzialność za roszczenia odszkodowawcze osób trzecich z tytułu strat lub szkód poniesionych w wyniku zwykłego lub rażącego niedbalstwa upoważnionego banku centralnego w realizacji spoczywających na nim zgodnie z niniejszą decyzją obowiązków. Banki centralne Eurosystemu zwracają upoważnionemu bankowi centralnemu kwoty odszkodowań przekraczające łączną maksymalną wysokość 2 000 000 EUR na rok kalendarzowy na podstawie postanowienia sądu lub ugody pomiędzy upoważnionym bankiem centralnym a osobą trzecią, pod warunkiem że taka ugoda została uprzednio zaakceptowana przez Radę ds. Infrastruktury Rynku.

4. Banki centralne Eurosystemu dokonują pełnego i niezwłocznego zwrotu na rzecz upoważnionego banku centralnego odszkodowań wypłaconych przez ten bank osobom trzecim z tytułu: a) wymogów uczestnictwa i kryteriów przyznawania koncesji; b) decyzji podjętych przez panel dokonujący wyboru dostawców na podstawie wymogów uczestnictwa i kryteriów przyznawania koncesji; c) niewłaściwego działania panelu dokonującego wyboru dostawców, chyba że panel ten działał zgodnie z pisemnymi instrukcjami upoważnionego banku centralnego albo takich instrukcji w odniesieniu do danej kwestii uprzednio nie otrzymał, pomimo tego, że się o nie z dużym wyprzedzeniem zwrócił; d) decyzji lub zdarzeń niezależnych od upoważnionego banku centralnego, w tym takich, które mogą mieć wpływ na skuteczność przyznanych koncesji.

5. Banki centralne Eurosystemu nie dokonują na rzecz upoważnionego banku centralnego zwrotu odszkodowań wypłaconych osobom trzecim z tytułu działalności operacyjnej i innych działań proceduralnych należących do kompetencji tego banku, chyba że działał on – wbrew własnym zaleceniom – zgodnie z instrukcjami Rady ds. Infrastruktury Rynku wydanymi zgodnie z art. 3 ust. 5.

6. W przypadku zgłoszenia przez osoby trzecie roszczeń odnoszących się do działań lub zaniechań dotyczących procedury wyboru dostawców, za które pełną odpowiedzialność ponoszą banki centralne Eurosystemu, banki te – po zasięgnięciu opinii upoważnionego banku centralnego – instruują upoważniony bank centralny we właściwym terminie co do dalszego sposobu działania, np. w kwestii tego, czy korzystać z zewnętrznej obsługi prawnej czy wewnętrznego działu prawnego upoważnionego banku centralnego. Po podjęciu decyzji co do sposobu postępowania z takim roszczeniem koszty prowadzenia sporu i związane z nim honoraria ponoszą banki centralne Eurosystemu.

7. Banki centralne Eurosystemu ponoszą odpowiedzialność za działania i zaniechania poszczególnych członków panelu dokonującego wyboru dostawców dotyczące procedury wyboru dostawców.

8. Jeżeli roszczenia zgłoszone przez osoby trzecie odnoszą się do działań lub zaniechań dotyczących procedury wyboru dostawców, za które pełną odpowiedzialność ponosi upoważniony bank centralny, bank ten jest zobowiązany do pełnej współpracy z bankami centralnymi Eurosystemu co do dalszego sposobu działania, np. w kwestii tego, czy korzystać z zewnętrznej obsługi prawnej czy jego wewnętrznego działu prawnego, oraz ponosi wszelkie wynikające stąd koszty.

9. Jeżeli banki centralne Eurosystemu oraz upoważniony bank centralny są łącznie odpowiedzialne za straty i szkody poniesione przez osoby trzecie, każdy z nich ponosi równą część tych kosztów.

Artykuł 6

Przepisy końcowe

1. Niniejszy mandat zachowuje ważność przez okres dziesięciu lat od daty uruchomienia.
2. Wygaśnięcie mandatu nie ma wpływu na stosowanie odpowiednich umów koncesji.

Artykuł 7

Wejście w życie

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem 25 stycznia 2019 r.

Sporządzono we Frankfurcie nad Menem dnia 23 stycznia 2019 r.

Mario DRAGHI
Prezes EBC

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL